

一东 情子无双

重生之

慕子宸◎著

WWW.LCREAD.COM

全球华语

连城读书

原创门户

เจียงลั่วอวีทายาทผู้สืบทอดตำแหน่งเชียวเหยาหวัง
แต่ดันเกิดมามี 2 เพศ!

และนั่นทำให้ชีวิตของเขาต้องพบกับความสุข เศร้า
เหงา แค้น ที่ท้ายสุดต้องตายด้วยน้ำมือน้องสาว
ภายในตำหนักเย็น

แต่สวรรค์มีตา ส่งเขากลับมาเกิดใหม่อีกครั้ง เพื่อ
ชำระหนี้เลือดแต่ชาติปางก่อน...

เล่มที่ 1 บทที่ 1 ในตำหนักเย็น

เดือนอ้าย ภายในเมืองหลวงแห่งต้าจิน ถนนตรอกซอก
ซอยอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมหวานของไฉ้กัธัญพืชแปด
ชนิด พื้นหินที่เงาวัลถูกปกคลุมไปด้วยหิมะขาวโพลน
ไอร้อนหลุดล่องออกมาตามขอบหน้าต่างบ้านลอยข้าม
หัวมุงขึ้นไปสู่ท้องฟ้าและดวงดาว มีเสียงหัวเราะคิกคัก
จากเงามีดเล็ดลอดออกมาแต่แล้วก็เงียบหายไป

เหล่าสาวน้อยผู้ประทีปโฉมอันงดงามนั่งกันอยู่ที่ท้าย
ซอยแห่งหนึ่ง มือกรีดดีดฝ่าพริ้วเสียงขับร้องเจื้อย
แจ้ว มองออกไปเบื้องหน้ายังมีเรือนว่างอยู่หลายหลัง
และมองต่อไปก็จะเห็นกระดิ่งทองแดงแขวนอยู่ที่มุม
กำแพงเมือง มุมปากเหมื่อนจะมีทั้งความทุกข์และความ

งดงามภายใต้รอยยิ้มของพวกนาง

“ลู่อ่านาจ ไร่เหตุผล ปีนปักผมเฝ้าสาวทุกซัชน เา
จันทรบุปผาไร่ค่าคน”

ยามสาม

ในวังหลวงต้าจัน

โคมไฟบุบวาบในตำหนักเย็น เียงลั่วว้อออกแรงลุกขึ้น
โซเซไปที่โต๊ะข้างเตียงเพื่อคว้าถ้วยกระเบื้อง ผ่าคลุม
บางเบาปิดบังร่างกายอันผอมเซียวของเขาไว้ไม่ได้ ลม
หนาวพัดทะลุหน้าต่าง พัดพาเอาเงาของเขาที่ทอดตัว

บนกำแพงสั้นไหวไปมา

นางกำนัลในชุดเก่าๆแต่ยังดูสะอาดเรียบร้อยเดินเข้ามา
นิ้วอันสั้นเทาของเจียงลั่วอวี่กำลังจะได้สัมผัสกับถ้วย
กระเบื้อง แต่แล้วก็หมดแรง แม้กระทั่งนิ้วมือก็อ่อนลง
ทำเอาถ้วยใบนั้นหล่นแตกกระจัดกระจาย

นางกำนัลเห็นภาพดังนั้น หางตานางก็แสดงออกถึง
ความรังเกียจ แต่ในมือยังคงถือถาดไว้อย่างมั่นคง ดู
เหมือนว่านางจะชินเสียแล้ว แม้แต่เศษกระเบื้องนางก็
ไม่สนใจเดินก้าวข้ามไป ก้มหัวคารวะให้คนบนเตียง
อย่างขอไปทีและยื่นถ้วยยาไปข้างหน้า จนยากระฉอก
ลงบนผ้าห่มของคนบนเตียง ใบหน้าของนางเรียบเฉย
แต่ริมฝีปากแฝงไปด้วยความเย้ยหยัน

“พระชายา ได้เวลาเสวยยาแล้วพะคะ”

“พระชายา?”

เจียงลั่วอวี่มองไปที่นางกำนัลซึ่งแสดงอาการรังเกียจ ไม่
เห็นนางอยู่ในสายตา นางพยายามขยับปากหลายครั้ง
แต่กลับไร้เสียงใดใดออกมาจากปาก

ครั้งแรกที่ได้ยินคนเรียกแบบนี้ มันนานเท่าไรแล้ว?

น่าจะ.....15 ปี

15 ปีจ้ังหรือ?

ไม่ใช่...

มาอยู่ในสภาพนี้ อยู่ในตำหนักเย็นและถูกเรียกเป็นพระ
ชายาแบบนี้ มันเริ่มเมื่อ **20** ปีก่อน

คิดถึงตอนนั้น สีหน้าของเขารู้สึกตระหนก มากไปกว่า
นั้นคือความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าที่ไม่มีวันสิ้นสุด สีหน้า
เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา จนสุดท้ายก็เปลี่ยนมาเป็นสีหน้า
อันหมดหวังดังบ่อน้ำอันแห้งแล้ง

20 ปีก่อน เขาเป็นเด็ก **2** เพศที่เกิดจากชายาเอกของ

เจียงอิงผู้เป็นเชียวเหยาหวัง บิดามารดาล้วนตายในการ
ศึก เขาไว้ทุกข์อยู่ในจวนเองเป็นเวลา **1** ปี จากนั้นก็
พาน้องชายและน้องสาวต่างมารดามาขอพึ่งบารมีจวิน
หวังผู้เป็นอารอง เขาได้นำสมบัติทรัพย์สินศฤงคารพร้อม
ป้ายคำสั่งทหารที่ได้รับพระราชทานติดไปด้วย

เมื่อเข้ามาที่จวน เขาถูกคัดเลือกจากฮูหยินใหญ่และถูก
จับแยกกับน้องๆ ในคืนหนึ่งเขาถูกวางยาสลบ เมื่อตื่น
มาก็พบว่าตัวเองไม่มีอาภรณ์ปกคลุมและนอนอยู่บน
เตียงของผู้ชาย!

เรื่องฉาวโฉ่เช่นนี้ทำให้เขาถูกปลดจากตำแหน่ง “สื่อ
จื่อ*” ผู้เป็นทายาทเชียวเหยาหวัง สมบัติทั้งหมดตกไป
อยู่ในจวนจวินหวังภายใต้การควบคุมของฮูหยินใหญ่แซ่

เงิน ด้วยเหตุที่มีเรื่องฉาวเกิดขึ้นเช่นนี้ หลังจากถูกปลด
ฮองเต้ก็ยังเกรงว่าจะไม่ได้ป้ายคำสังคิน จึงบังคับให้แต่ง
งานกับองค์ชายหนานจิ้งหลงที่ทำหน้าที่เป็นตัวประกัน
อยู่ที่ตำหนัก

คินแต่งงานในจวนของผู้มีฐานะเป็นตัวประกัน เขาหมด
อาลัยตายอยาก นั่งซึมอยู่บนเตียงงาช้าง แต่แล้วเขาก็
ได้พบกับชายภายใต้ชุดยาวสีแดงปักลายมังกรทอง
สวมมงกุฎหยก ชายผู้นั้นยกจอกเหล้าแต่งงานขึ้นมาตรง
หน้าของเขาพร้อมรอยยิ้มและเอ่ยว่า

“มาเป็นเมียข้า ใจเผลอใจ ข้าจะไม่ทำให้เจ้าผิดหวัง”

-----

*ชื่อ [世子] หมายถึง ผู้สืบทอดตระกูล ใช้เรียก
ลูกชายผู้จะสืบทอดบรรดาศักดิ์ของผู้เป็นบิดาที่มี
ตำแหน่งอ๋อง

เล่มที่ 1 บทที่ 2 ซายามู่หยาง

ด้วยคำพูดนั้นคำเดียว ทำให้เขาหลงรักรอยยิ้มภายใต้
แสงโคม รอยยิ้มของชายที่ดูเขาขึ้นมาจากความสิ้น
หวัง

ในคืนนั้นเขาสาบานกับตัวเอง ว่าจะทำทุกอย่างเพื่อ
สนับสนุนชายที่อยู่ตรงหน้าเขา ทำให้ความปรารถนา
และความต้องการเป็นจริงให้ได้

เขาเป็นคนสองเพศ ไม่ใช่หญิงแท้ ชีวิตระหว่างที่อยู่กับ
หนานจิ้งหลงผู้อยู่ในฐานะตัวประกันก็คือการช่วยเขา
สอดแนมข่าวคราวของต้าจิน ช่วยเขาผูกสัมพันธ์กับ
บรรดาขุนนางในต้าหลง และเพื่อที่จะขอความช่วยเหลือ
จากจวนจวินหวัง เขาต้องยอมเสียเลือดและน้ำตา ถูก
นางเงินซื้อดูหมิ่นดูแคลน จนในที่สุดก็สามารถขอให้
จวินหวังผู้เป็นลุงส่งบุตรสาวมาแต่งงานกับหนานจิ้งหลง
ในฐานะชายารอง เพื่อให้สถานะของสวามีตนมั่นคงยิ่ง
ขึ้น

มีครั้งหนึ่งที่หนานจิ้งหลงวุ่นวายกับงานจนไม่สามารถ
พาเขาติดตามกลับต้าจิน ประจวบกับเกิดข้าศึกบุกรุก
บรรดาทหารองครักษ์ของหนานจิ้งหลงถูกฆ่าตายจน

เกือบหมด ตัวเขาเองจึงออกเข้าปกป้องนางจึงลงจน
ถูกธนูยิงโดนกระดูกสำคัญจนสูญเสียชีวิตไปหมดสิ้น

ในตอนนั้นเอง เขาที่อยู่ในสภาพสิ้นไร้ไม้ตอก เพื่อจะ
ช่วยให้สวามีตนได้กลับสู่มาตุภูมิ เขาจึงยอมสละป้าย
คำสั่งทหารเพื่อแลกเปลี่ยนกับการให้ทางม้าลงยก
กำลังมาช่วยสวามีตน ทำให้ทั้งสองคนสามารถกลับเข้า
ต้าจินไม่อย่างปลอดภัย นับแต่นั้นมา ประเทศทั้งสองก็
สานสัมพันธ์สงบศึก หนานจิงหลงได้อวยยศขึ้นเป็น”มู่ห
ยางหวัง”

เมื่อกลับสู่ต้าจิน จากฝ่ายในผู้มีอำนาจในต่างแดน กลับ
ต้องกลายมาเป็นพระชายาของมู่หยางหวังที่ไร้ซึ่งอำนาจ
ใดใด

และก็เพื่อชายคนนั้น เขายอมเสียหน้าไปคบค้าสมาคม
กับพวกต่างเผ่า เพื่อที่หวังว่าวันหนึ่งพวกเขาจะมาเป็น
กำลังสนับสนุนเมื่อทำการใหญ่ ในขณะที่เดียวกันก็ต้อง
ผูกสัมพันธ์ที่ดีกับชนชั้นผู้นำและขุนนางใกล้ชิด ยอมทำ
ทุกสิ่งเพื่อแผนการใหญ่

วันที่สวามีของเขาได้รับตำแหน่งรัชทายาท หนางจิ้งหลง
โอบเขาอยู่บนเตียง และมองเขาด้วยดวงตาอันสง่างาม
แต่แฝงด้วยแผนในใจภายใต้แสงเทียน จากนั้นค่อยๆ
บรรยายความรู้สึกในใจออกมา ความอบอุ่นที่ไม่มีอะไร
มาเปรียบได้ ทำให้เขาแทบเป็นบ้าจนสามารถยอมตาย
ถวายชีวิตเพื่อชายคนนี้ได้ และนั่นก็ทำให้เขาตัดสินใจ
ลอบวางยาพิษฮ่องเต้ที่กำลังประชวร

ยาต้มสีดำน เหมือนกับยาในตอนนี้ที่อยู่ต่อหน้าเขา
ปรากฏกลิ่นบางอย่างที่โชยมาพร้อมกลิ่นหวานอมเปรี้ยว
เหมือนกับรสชาติสีที่เขาชอบกิน

แล้วต่อมालะ

เขาทำอิท่าไหนถึงได้ตกจากตำแหน่งฮองเฮาที่ได้มาด้วย
ความยากลำบาก ทำอย่างไรถึงตกมาอยู่ในตำหนักเย็น
แม้แต่คำสรรพนามอย่าง”เหนียงเนียง”สำหรับฮองเฮาก็
ไม่มี ถูกพวกนางกำนัลเรียกขานเป็นเพียงพระชายา

เจียงลั่วอวี่ก้มหน้าลง เขาไถอย่างหนัก จนหัวใจแทบจะ

กระอักออกมาด้วย

เขานึกถึงฤดูร้อนในปีที่สองที่ได้รับแต่งตั้งขึ้นเป็นฮองเฮา
ในคืนที่ฝนตกฟ้าคะนอง หนานจิงหลงในชุดมังกรยืนอยู่
ในเงามืด ภายในอ้อมกอดมีหญิงคนหนึ่งที่เกิดบจะแท้ง
นางผู้นั้นคือลูกพี่ลูกน้องของเจียงลั่วอวี่ผู้มีนามว่า
“เจียงฮ่วย” และมีตำแหน่งเป็นก๊วยเฟย สายตาดูจ่น้ำแข็ง
มองมาที่เขา

“ที่ผ่านมาเจ้าทำอะไรไว้บ้าง ข้าพยายามปิดตาข้างลืม
ตาข้าง แต่นางคือลูกพี่ลูกน้องของเจ้า ลูกในท้องนางก็
คือทายาทคนแรกของข้า เหตุใดเจ้าจึงอำมหิตเยี่ยงนี้”

อำมหิต

หิ

ถ้าเขาอำมหิตจริง ด้วยนิสัยเขา ไม่มีทางทำให้ใครจับได้

แน่

จะว่าเขาอำมหิตได้อย่างไร

แท้จริงแล้ว...

เล่มที่ 1 บทที่ 3 กุ้ยเหรินวางยา

หิมะภายนอกหน้าต่างไปรยปรายอย่างสงบ เขาจับผ้า
ห่มอันบางเบากระชับเข้าหาตัว และมองนางกำนัลที่นำ
ยามาให้ด้วยความนิ่ง ทันใดนั้นเขาก็ใช้แรงที่มีทั้งหมด
สะบัดมือออกไปจนชามยาหกไปลงบนางกำนัลที่กรีด

ร้องขึ้นด้วยความแสบร้อน

โอ๊ย ร้อน! นางกำนัลรีบสะบัดชุดเพื่อให้ยาหลุดออก
แต่ก็ยังคงเห็นรอยสีน้ำตาลปรากฏเป็นคราบอยู่ แล้วก็
ตะโกนว่า “ไอ้คนผิดเพศ นี่เจ้าคิดจะทำอะไร”

“เจ้าคิดว่า...ข้าจะไม่รู้หรือ...เจ้า...” เจียงลั่วอวีพูด
และไถไปพร้อมกัน ภายใต้แสงเทียนทำให้เห็นถึงกระดูก
บนใบหน้าที่โปดปุ่นด้วยความผอมได้อย่างชัดเจน
ตลอดเวลาที่มาอยู่ในตำแหน่งนี้ ก็ถูกจับตามอง
โดยนางกำนัลตลอดเวลา เงามะต๋อนแสงเทียนของเขา
ชุบผอมราวกับปีศาจโครงกระดูกก็ไม่ปาน “...คิดจะให้
ข้าตายใช่ไหม”

กระโปรงที่เลอะเป็นคราบทำให้รู้ว่าชุดนี้คงใส่ไม่ได้อีก
แล้ว สีหน้าของนางกำนัลแสดงความดูถูก นางพลง
สะบัดเสื้อผ้าและหันไปพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงประชด
ประชันว่า “พระชายา ท่านพูดแบบนี้ก็ไม่ถูก ข้าจะ
อยากให้ท่านตายได้ยังไงกัน คนที่อยากให้ท่านตาย
คือก๊วยเหริน”

เจียงลั่วอวีไฉ่ติดต่อกันหลายครั้ง ใบหน้าซีดขาวกับริม
ฝีปากอันแห้งผากเอ่ยถึงนางกำนัลว่า “ก๊วยเหริน...เจียง
ฮู่หรือ”

“พระชายา ท่านจะเอ่ยพระนามของก๊วยเฟยแบบนี้
ไม่ได้นะเพคะ” พุดพลงบิดตัวไปมา สายตาที่มองเริ่ม
เผยให้เห็นถึงท่าทีที่แท้จริง นางมองไปที่เจียงลั่วอวีที่

กำลังไอบนเตียงพร้อมกับตะคอกใส่ “หลบหลู่เบื้อง
สูง มีโทษประหาร!”

เจียงลั่ววียังคงไต่ต่อไปและไม่ได้ยินว่านางกำนัลพูด
อะไรต่อ ได้แต่เปล่งเสียงหัวเราะ “...ฮ่า ฮ่า...แค้ก แค้
ก”

ยังไม่ทันที่เขาจะหายไอบอกประตูก็มีเสียงดังขึ้น ตาม
มาด้วยเสียงสตรีที่อ่อนนุ่มแต่แฝงด้วยความเด็ดขาด
เสียงนั้นมีน้ำเสียงจิกกัด “ดูเหมือนว่าท่านพี่จะไม่กลัว
โทษประหารสินะ”

ทันทีที่ได้ยินเสียงนั้น เจียงลั่ววีก็ตัวสั่นและกระอัก

เลือดออกมา “...เจียง...ฮุย”

เมื่อประตูเปิดอ้า ลมหนาวและเกล็ดหิมะก็ถูกพัดปลิว
เข้ามาในห้อง นางกำนัลรีบหันหน้าที่มีอาการดีใจไปทำ
การคารวะเงาสีแดงที่ก้าวเข้ามา นางคุกเข่าลงและเปล่ง
เสียงดัง “ขอกุ้ยเฟยทรงพระเจริญ พันปี พันพันปี”

สตรีผู้ที่เข้ามาพร้อมกับลมหายใจอันร้อนแรงที่ภายใน
มือมีกระถางเล็กเพื่อให้ความอบอุ่น นางมองไปรอบๆ
และก้มหัวมือเรียกให้นางกำนัลสองคนยกเก้าอี้พร้อม
เบาะรองนั่งมาให้นาง จากนั้นก็สั่งให้ปิดประตูให้แน่น
นางมาพร้อมกับชุดหงส์หลากสี ที่เอวมีแขนหยกขาว
ประดับศิระด้วยอัญมณีมีค่าต่างๆพร้อมปิ่นหงส์
ทองคำ จากนั้นนางกำนัลก็หลบไปอยู่ด้านข้างเพื่อคอย

รับใช้

“พวกเจ้าออกไปเถอะ ข้ามีอะไรจะคุยกับพระชายน้า”

เจียงลั่วอวี่จับผ้าห่มเก่าๆมาห่มตัวไว้ ดวงตาเขาเต็มไปด้วย
ด้วยความแค้นและความขัง ร่างกายอันบอบบางขยับ
ขึ้นพร้อมกับริมฝีปากเปื้อนเลือดเปล่งเสียงว่า “เจ้า...”

“ท่านอย่างมองข้าด้วยสายตาแบบนั้นสิ เพราะในสาย
ตาฝ่าบาท ท่านไม่มีค่าอะไรอีกแล้ว” เจียงฮุ่ยพูดและ
โน้มตัวลงไปหาเจียงลั่วอวี่ ส่งรอยยิ้มลมหายใจอ่อนๆรด
หน้าเขา “ตายแบบนี้ ดีกว่าตายเพราะฝ่าบาทพระราช
ทานโทษตาย ท่านพี่คิดว่าอย่างไรล่ะ”

ยังไม่ทันพูดจบ ร่างที่นอนอยู่บนเตียงก็ฮึดขึ้นมา มืออัน
ซีดขาวยกขึ้นด้วยอาการสั่นเทา และยังไม่ทันที่สตรีผู้นั้น
จะตั้งตัว ก็ถูกข่วนเข้าที่หน้า ดวงหน้าอันงดงามจึง
ปรากฏรอยข่วนสีแดง พร้อมกับกรีดร้องด้วยความเจ็บ
ปวด

“โธ้ย! แก! เจ้าบ้า!”

เล่มที่ 1 บทที่ 4 สถาปดินสันใจ

เหล่านางกำนันต่างตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า พวก
กรูเข้ามาและจับเจียงลั่ววี่ลากลงมาจากเตียง นาง
กำนันสองคนจับตัวเขาที่ยังคงไออยู่ไว้นั่น "เหนียงเนียง
ง...ท่าน..."

เจียงอยู่ไม่มีอารมณ์จะพูดอะไรอะไรใครอีกต่อไป ได้แต่
เอามือกุมใบหน้าและรีบเรียกให้คนมาดูแลที่หน้า นาง

กัณฑ์พุด "ผ่านมาสิบปีแล้ว ฝ่าบาทคงจำมันไม่ได้แล้ว
ก็แค่ชayat้าชั้นคนหนึ่ง ป่วยตายก็ไม่น่าแปลก รีบไป
เอายามา!"

เจียงลั่วอวีถูกนางกำนัลสองคนจับกดตัวลงบนพื้นหิน
ความเจ็บปวดไหลไปทั่วร่าง ยิ่งทำให้เขาไอหนักจนตัว
งอ เลือดสีแดงจนเกือบดำไหลออกจากริมฝีปาก ไหลลง
มาจนถึงคออันซีดขาวและเปราะลงบนเสื้อสีขาวราว
หิมะของเขา

"...แค่ก...แค่ก..."

"งี่อะไระ ยังไม่ยอมแพ้?" เจียงฮู่ยังคงกุมไบหน้าและ
มองไปที่เขาอย่างไร้เมตตา ยิ้มอย่างเยาะเย้ยและเอื่อย

ขึ้นว่า "พระชายามู่หยาง เรื่องผิดพลาดที่เจ้าเคยทำไว้มี
ไม่น้อยนะ ไว้ค่อยๆไปย้อนนึกตอนอยู่ในนรกเถอะ!"

ไม่ทันสิ้นเสียงพูด เสียงหัวเราะอันแหบแห้งก็ดังขึ้นมา
จากร่างที่ถูกกดบนพื้น

เขาเงยหน้าขึ้นมองและแสยะยิ้มอันคมกริบดังมีดมองไป
ที่สตรีที่กำลังใช้มือกุมบาดแผลบนหน้าไว้ด้วยความเจ็บ
ปวด คำพูดกระต่อนกระแท่นออกจากปากเขาว่า "เจ้า
คิดว่า...คนที่เขารัก...คือเจ้านั้นหรือ?"

เจียงลั่วฮู่ชะงักไปกับคำพูดนั้น แต่แล้วสีหน้าแววตาก็ก
กลับมาดูดันและโหดร้ายขึ้นกว่าเดิม "เจ้าบ้านี้กำลัง
พรั่นอะไร ข้ากับฝ่าบาทรักกันมาตลอดและไม่เคยห่าง

กันเลยทีเดียวตั้งแต่ครั้งอยู่ที่ตำหนักจนกลับมาตำหนัก ตอนทีฝ่า
บาทกลับมาทีนี้ นอกจากเจ้าทีฝ่าบาทใช้เป็นโล่กำบัง
คนแรกทีฝ่าบาทเสด็จไปรับก็คือข้า ชายารองแห่งหมู่ห
ยง!"

โล่กำบัง...

เมื่อได้ยินสามคำนี้ เสียงหัวเราะก็ผุดขึ้นจากผู้ที่กำลังคุก
เข่าก้มหน้าอยู่บนพื้น หัวเราะเสียงจนน้ำตาแทบจะไหล
ออกมา

"ตอนนั้น...เป็นข้าเอง...ที تابอด"

ยังไม่ทันสิ้นเสียงพูด เสียงไออันแหบแห้งก็หลุดออกมา
แทรก ตอนนี้อร่างกายเขาสั่นสะท้าน รอยยิ้มบนใบหน้า
บิดเบี้ยวจนแทบดูไม่ออกว่ากำลังยิ้ม "เจียงฮุย...เขาไม่
ได้รักเจ้า...ข้าเคยเป็นสองเฮา...แต่เจ้า...ชาตินี้...ทั้ง
ชาติ...ก็ไม่มีวันได้เป็นสองเฮา"

คำว่าสองเฮาเป็นสิ่งที่ทิ่มแทงใจดำสตรีผู้ที่กำลังกุมรอย
แฉลบบนใบหน้าอันงดงาม เปล่งเสียงขึ้นอีกครั้งราวกับ
คำราม จนนางกำนัลที่นำยามามือสั่นระริกด้วยความ
กลัว

"เด็กๆ จับมันกรอกยา เดี่ยวนี้!"

ภาพเบื้องหน้าของเขาถูกบดบัง ลมหายใจแผ่วเบาลง

ดวงตากลมดำราวไข่มุกเริ่มสลับลง ริมฝีปากเริ่มผิดรูป

ในความมืดมิด ดูเหมือนว่าเขาจะเห็นมืออันเรียวงาม
กำลังถือแก้วเหล้าที่ใช้ในคืนแต่งงาน ที่มาภายใต้ร่างเงา
ซึ่งมีริมฝีปากอันบางเฉียบสีแดงย้อมให้พร้อมดวงตาที่
ซ่อนอยู่ในความมืดดำ

มาถึงตอนนี้ เขาจะไม่รู้เสียหรือ...ว่าใครเป็นคนทำให้
เขาเป็นแบบนี้?

นางกำนัลถือชามยาที่กำลังร้อนจัดเดินไปที่เขาเพื่อรอรับ
คำสั่งจากก๊วยเฟยให้กรอกยา แต่ยังไม่ทันที่นางกำนัลจะ
เข้าถึงตัว ผู้ที่กำลังคุกเข่าอยู่บนพื้นก็เสะยะย้อมพร้อม

ตะคอกใส่

"...หนานจิ้งหลง...เจียงฮ่วย...ข้าเจียงลั่วอวี่...ต่อให้ข้า
ตายไปเป็นผี...ชาติหน้าฉันใด...ข้าขอจองเวรจองกรรม
ให้พวกเจ้าต้องมาชดใช้สิ่งที่ทำไว้กับข้า"

น้ำเสียงอันโหดเหี้ยมแต่แฝงความเด็ดขาด ดังกังวานจน
ผู้ที่อยู่ไกลยังได้ยิน เสียงที่อัดอั้นราวกับเสียงที่หลุดมา
จากปากของภูตผีได้ล่องลอยออกมาและเป็นเสมือนคำ
สาปก่อนสิ้นใจ

เล่มที่ 1 บทที่ 5 กำเนิดเกิดใหม่

ภายใต้สายตามีแต่สีเลือด เมื่อลืมตามาอีกครั้ง กลับ
เป็นหลังคารถที่กำลังขับเคลื่อน

ยังไม่ทันที่จะตั้งสติ รถก็สั่นคลอนจนหัวใจแทบหยุดเต้น
สาวใช้ผมแกละรีบหลบเข้ามาในรถไปแอบอยู่หลังม่าน
มือก็คว้าสาวใช้อีกคนแล้วนั่งตัวสั่นเทาทั้งคัน

เจียงลั่วอวีเพิ่งตื่นจากฝันร้าย ลืมตาขึ้นมาก็พบกับ

สภาพดังกล่าว เขายกมือขึ้นมองมือขาวเนียนของตน
กรอกตาไปมองสาวใช้ที่มีนามว่าชู่เยวี่พร้อมถาม
เบาๆว่า "แล้วจุกอินล่ะ?"

ชู่เยวี่ตอบว่า "เรียนซือจื่อ จุกอินทำตามแผนแล้ว
ทันทีที่ถูกจับได้ก็รีบนำรถม้าที่ตามหลังเรามาพาคุณชาย
และคุณหนูล่อพวกทหารที่ตามเรามาออกไปอีกทางเจ้า
ค่ะ"

เจียงลั่วอวี่ยกคิ้ว "ตั้งแต่เมื่อไร"

ชู่เยวี่หยุดคิดและมีท่าที่กังวล แต่ก็ก้มหน้าตอบตาม
ความจริง "เมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้วเจ้าค่ะ"

เจียงลั่ววูนั่งมองสาวใช้อายุสิบหกที่นั่งอยู่ข้างตน หลัง
จากที่ตื่นจากฝันร้ายก็ไม่ว่าทำอะไรตัวเองย้อนกลับมา
เมื่อยี่สิบปีก่อน ตอนนี้เขามีอายุเพียงสิบห้าปี ในขณะที่
สาวใช้อายุสิบหกกำลังแสดงอาการกระสับกระส่าย เขา
จึงถามด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงว่า

"แล้วเหตุใดเรายังถูกตามล่า เจ้าทำผิดพลาดอะไรไปนั้น
หรือ"

ซุ่ยเยวี่มีอาการกังวลและสงสัย นางตอบว่า "เรียนชื่อ
จื่อ รถม้าของเราทั้งสองคันทำตามที่ท่านสั่งทุกอย่าง ไม่
ตกแต่งประดับประดา แยกกันไปตามทางลัดเพื่อไม่ให้
คนสังเกต และใช้องค์รักษ์เพียงไม่กี่คน ซึ่งก็ไม่น่าจะมี

คนรู้ แต่มันแปลกที่เรากลับถูกตามล่า..."

เจียงลั่วอวี่หลับตาและยิ้มอ่อนพร้อมส่งเสียง "อ้อ?"

"ข้าน้อยก็ไม่รู้เหมือนกันเจ้าคะว่าทำไมเราถึงถูกไล่ตาม ถ้าเป็นพวกโจรที่หวังทรัพย์สิน ก็น่าจะไปได้กปล้นเอาเก็บ รถม้าคันใหญ่โตที่ดูมีเงินทองนะเจ้าคะ รถม้าของพวกเขา เราทำตามที่ท่านสั่งไว้ทุกอย่าง นอกเหนือจากตรา ประจำจวนท่านเองที่ติดบนรถ ก็ไม่มีอะไรให้สะดุดตา เลย ทหารที่รักษาความปลอดภัยก็คัดที่มีฝีมือดี ก็ไม่รู้ ทำไมถึงถูกฆ่าได้ง่ายๆจนตายกันไปหมด"

ซุ่ยเยวี่ยชมวด คิดย้อนอย่างละเอียดตั้งแต่ตอนที่เดินทางออกมาจากจวนเขียวเหยาหวัง ยิ่งคิดก็ยิ่งแปลกใจ

นางขมวดจนวนจะพันกัน "ข้าน้อยคิดไปคิดมา ถ้าหา
ท่านว่าข้าน้อยทำอะไรพลาด ข้าน้อยก็ไม่ใช่จริงๆว่าข้า
น้อยทำผิดตรงไหนนะเจ้าคะ"

เจียงล้งอวี่ไม่ตอบอะไร ได้แต่เหลือบตาขึ้นถามว่า "รถ
ม้าวิ่งขนาดนี้ จุยเยวี่ไม่ได้ล่อพวกมันออกไปหรือ?"

จุยเยวี่สะกิดกลั่นอารมณ์ "พวกมันท่าจะเตรียมการ
มาดี รถม้าทั้งสองคันถูกไล่ตาม จุยเยวี่พาคุณชายกับ
คุณหนูหนีไปแล้วเจ้าคะ..."

"เตรียมการมาดี?" เจียงล้งอวี่ขบคิดกับคำพูดนี้ ริม
ฝีปากเปี่ยมด้วยรอยยิ้มอันอ่อนโยน ใบหน้าของหนุ่ม

น้อยบนรถม้าที่วูบวาบตามแสงที่ส่องเข้ามาดูงดงาม
สงบนิ่ง งามราวกับบัวบานภายใต้แสงจันทร์ เขามองไป
ที่สาวใช้ทั้งสอง "ฉันคงไม่ใช่ความผิดพลาดของพวกเขาเจ้า
หรือก เลิกคิดได้แล้ว"

เมื่อเจ้านายเอ่ยปากเช่นนั้น ชุ่ยเยวียก็เลิกคิดหาคำตอบ
และก้มหน้าลง ยังไม่ทันที่จะเอ่ยปากถามเจ้านายว่าจะ
กินอะไรหรือไม่ ด้วยเกรงว่าถ้าเหตุการณ์หนักขึ้นคงจะ
กินอะไรไม่ได้แน่ แต่ก็พลันได้ยินเสียงลั้งอวีผู้เป็นนาย
พูดกับตนว่า

"ชุ่ยเยวีย ชุดที่ข้าให้เจ้าเตรียมไว้ล่ะ?"

เล่มที่ 1 บทที่ 6 ปลอมเป็นสาวใช้

คำถามของเจ้านายเรียกสติสาวใช้กลับมา แม้ว่าจะไม่
เข้าใจถึงคำสั่งของเขา แต่นางก็หยิบเอาชุดสีขาวออกมา

จากหีบ ในขณะที่กำลังจะหยิบยื่นให้เจ้านายก็พลัน
เหือบไปที่ชุดแล้วชักมือกลับคืนพร้อมจ้องไปที่หน้าผู้
เป็นนาย

เจียงลั่วอวี่มองไปยังมือของสาวใช้ที่โบหน้ากำลังครุ่นคิด
เขาบอกนางและอมยิ้ม อาศัยจังหวะที่นางกำลังสับสน
คว้าชุดนั้นมาคลี่ออกและสวมมันลงบนร่างของตน

ชู่ยเยวี่มองดูเจียงลั่วอวี่ผู้เป็นนายที่กำลังอยู่ในชุดสาว
ใช้ นางถลึงตามองเขาพร้อมกับชี้ไปที่ชุดสาวใช้ของตน
และพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ปกติว่า "ซื่อจื่อ! ขออภัย
หากว่าข้าปากมาก ท่านเกิดมาเป็นคนชั้นสูง จะมาใส่
ชุดพรรณนี้ได้อย่างไรกัน ถ้ามีคนเห็นเข้า..."

ถ้ามีคนเห็นข้า ชื่อเสียงชื่อจื่อผู้เป็นทนายทเชียวเหยา
หวังจะต้องเสื่อมเสียแน่ แล้วจะมีหน้าไปจวนจวินหวังได้
อย่างไร

"ไม่เป็นไรหรอก ถึงแม้ข้าจะเป็นชื่อจื่อ แต่ข้าเกิดมามี
สองเพศ ถือว่าข้าก็เป็นผู้หญิงครึ่งหนึ่ง ทำไมจะใส่ชุดนี้
ไม่ได้ล่ะ?" พุดจบก็ก้มหน้าลงจัดชุดให้เข้าที่เข้าทาง ท่า
ที่ไม่สนใจว่าตนเองกำลังนั่งอยู่บนรถม้าที่กำลังถูกไล่
ตาม แต่กลับสงบนิ่งและไม่ได้สนใจหรือตื่นตูมไปกับ
อาการตื่นเต้นของสาวใช้ไปด้วยเลย

"เดี๋ยวรถจะเลี้ยวที่ตรงมุมเขา ให้ทำตามแผนที่คุยกันไว้
เจ้าต้องทิ้งข้าให้ตกลงไปจากรถ รอจนมีคนมาช่วย เจ้า
ก็ปิดไปว่าชื่อจื่อไม่ได้นั่งมาบนรถคันนี้ บอกว่าเจ้าก็ไม่รู้

เหมือนกันว่าเขาไปไหน เข้าใจใช่ไหม?"

ช่วยเยวี่ยมองไปที่เจ้านายคนที่สวมใส่ชุดเสร็จแล้ว นาง
ช่วยเขาทำผมทรงง่าย ๆ นางนั่งหน้าเศร้านองเจ้านายใน
ชุดสาวใช้ที่กำลังนั่งยองๆอยู่ที่ขอบรถม้า เสียงนางสั่น
เครือ "ซื่อจื่อ...ท่านกระโดดลงไปไม่ได้...มัน...มัน
อันตรายเกินไป..."

เจียงล่งอวี่เลิกม่านในรถขึ้น ส่งสัญญาณให้คนขับรถม้า
รู้ ริมฝีปากอันงดงามกัดแน่น ดวงตาจ้องเขม็งไปที่มุม
เขาที่กำลังจะเลี้ยว ร่างของเขาพุ่งออกไปราวกับลูกศร
ออกจากคันธนู ทำเอาสาวใช้ที่อยู่ด้านหลังใจหายใจ
คว่ำ

รถม้าหักเลี้ยวที่มุมภูเขาด้วยความเร็วจนฝุ่นตลบ ฝุ่น
ควันจากเศษดินฟุ้งขึ้นจนบดบังเส้นทางและสายตาของ
คนโพกหน้าในชุดสีดำ

เสียงก๊อบม้ากระทบพื้นค่อยๆแผ่วลงไปตามทางสายเลี้ยกๆ
หนึ่งในคนชุดดำสังเกตเห็นเงาร่างหนึ่งอยู่ข้างทาง เขา
รีบหยุดม้าและชักดาบออกมา

"นั่นใคร ออกมาเดี๋ยวนี้"

เงาร่างที่นั่งคดงอทำให้เห็นหน้าไม่ชัด แถมยังเต็มไปด้วย
ด้วยดินโคลน ผมเผ้าก็ยุ่งเหยิงแต่เดาได้จากเครื่องแต่ง
กายว่าต้องเป็นสาวใช้ เขารีบยืนขึ้นมาจากที่ที่ตกลงไป
ทำทีหวาดกลัวสุดขีดที่ต้องมาเจอโจรภูเขาและรีบวิ่งไป

ชุกตัวหลังก่อนหिनก่อนจะส่งเสียงแหลมเสียดหู

"ท่านโจรภูเขาไว้ชีวิตด้วยเถิด...ข้าน้อยเป็นแค่สาวใช้
ในจวนท่านอ๋อง พวกท่านไล่ตามมาอย่างกระชั้นชิด รถ
ม้าวิ่งไปด้วยความลำบาก คนบนรถเห็นว่าถ้าข้าอยู่บน
รถยิ่งเป็นตัวถ่วง เขาเลยผลักข้าตกลงมาจากรถ"

"เจ้าเป็นคนบนรถม้าคันนั้น?" ชายชุดดำฟังคำบอกเล่า
แล้วก็หันมาส่งสายตาดีใจให้กับชายชุดดำอีกคน เขา
ฟาดแส้ม้าในมือเพื่อข่มขวัญและพูดด้วยเสียงอัน
ร้ายกาจว่า "ตอบข้ามา ชื่อจื่ออยู่บนรถคันนั้นหรือ
ไม่?"

เล่มที่ 1 บทที่ 7 ละครฉากใหญ่

เงาร่างขดตัวด้วยความหวาดกลัวจนไม่รู้ว่าแท้จริงเป็น
เช่นไร ยังคงมีแต่เสียงสั่นสะท้านด้วยความกลัวเปล่ง

ออกมา "เรียน...เรียนท่านโจรภูเขา ชำนาญ...ชำนาญ
ก็...ก็..."

"ไม่รู้จริงหรือ?" หัวหน้าคนชุดดำขมวดคิ้วและมีท่าทีทน
ไม่ได้ คบม้าออกไปใกล้กับหินที่เขาแอบอยู่ "เจ้าเป็น
สาวใช้ของจวนนั้น จะไม่รู้ได้ไง อย่ามาล้อเล่นกับข้า
นะ"

เงาร่างนั้นสั่นกลัวยิ่งกว่าเดิม ยิ่งพูดน้ำเสียงก็ยิ่งแผ่วลง
"ข้ามิกล้าโกหกท่านหรอก บนรถคันนั้นมีแต่พวกสาวใช้
แบบข้า ส่วนซื้อจื่อขึ้นรถม้าไปแล้วจริงๆ เพียงแต่ขึ้นไป
อีกคัน..."

คนชุดดำได้ยืนดั่งนั้นก็ดีใจ รวากับมีเงินทองตกมาจาก
ฟ้า เพียงแต่มองไม่เห็นเพราะผ้าที่โพกหน้าอยู่ หนึ่งใน
กลุ่มโจรพูดขึ้นมาว่า "พี่ใหญ่ แบบนี้พวกเราก็ตามผิด
กันแล้วสิ?"

หัวหน้าคนชุดดำไม่พูดอะไรและมองไปที่สาวใช้หลังก่อน
หิน ครุ่นคิดสักพักก็ตอบไปว่า "คงเป็นเช่นนั้น พวกเรา
กลับไปช่วยพวกนั้นตามรถอีกคันเถอะ!"

กลุ่มคนชุดดำพากันเปลี่ยนทิศทางตามล่า ชุดาบขี่ม้า
ตามรถอีกคันหนึ่งไป คนชุดดำคนสุดท้ายหันมาชี้ว่า "อี
หนู ถ้าเจ้าโกหกพวกข้า เจ้าได้เจอดีแน่!"

สาวใช้ตัวปลอมอย่างเจียงลั่วอวีเห็นว่าโจรยังไม่ยอมไป

ดวงตามีประกายเย็น มุมปากมีรอยยิ้ม เขาหรีตาลงและ
ย่อตัว แต่ก็ดูพร้อมที่จะพุ่งไปตะครุบคนที่อยู่เบื้องหน้า
เพียงแต่เขาไม่ได้ลงมือทำ

สิ่งที่ทำคือเขากลับร้องขอชีวิตต่อ "ท่านโจรผู้ยิ่งใหญ่ ไว้
ชีวิตข้าเถิด ไว้ชีวิตข้าด้วย!"

คนชุดดำเห็นอาการสาวใช้เช่นนี้ก็ขี้อำนาจไป ผุนดิน
คลุ้งตลบ เงาร่างที่หลบอยู่หลังหินก็พลันหายไปตอน
ไหนก็ไม่ได้

ครึ่งชั่วยามต่อมา หลังจากล้างหน้าทำผมและทำความสะอาด
สะอาดชุดที่ลำธารแล้ว เจียงลั่วอวี๋เดินเข้าไปด้วย
อาการสงบ ลมเย็นพัดผ่านชุดสีขาวพริ้ว แสงแดดรำไร

เล็ดลอดลงมาตามร่องกิ่งไม้ สองกระทบบิบน้ำที่งาม
ราวหยก

เขากลับมาเกิดใหม่อีกครั้งในตอนที่พ่อแม่เพิ่งจากไป ใน
ช่วงที่ระทมทุกข์จากการสูญเสียคนในบ้าน เป็นหนึ่งปี
ก่อนที่จะต้องพาน้องๆ ย้ายออกจากจวน แม้จะเป็นร่าง
เดิมแต่ก็ไม่ได้เหมือนเดิม เพราะสิ่งที่ไม่เหมือนเดิมคือ
ความทรงจำที่เพิ่มขึ้นมาอีสิบปีเต็ม

นับแต่เป็นชื่อจื่อแห่งเซียวเหยาหวังจนกระทั่งถูปลด
จากตำแหน่งฮองเฮา ชีวิตในตำหนักเย็นนับสิบปี เขานึก
ย้อนไปถึงละครชีวิตที่ละครากๆ ครุ่นคิดถึงความคิดของ
ตัวละครในฉากนั้นๆ ทำให้เข้าใจเหตุผลของการกระทำ
ของคนเหล่านั้น คิดแล้วก็อดดูถูกตัวเองไม่ได้

ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทนทรมานและเสียใจไม่จบไม่สิ้น

ตอนนี้คนที่เคยหักหลังเขา คงกำลังตั้งตารอการมาถึง
ของแน่ๆ

จิ๋วโรงใหญ่กำลังจะเริ่มแสดงแล้ว และดูเหมือนว่าจะ
สนุกเสียด้วย

เล่มที่ 1 บทที่ 8 เฝ้าดูละคร

เจียงลั่วอวี่เดินไปตามพื้นหิน เจียบส่งดรรชนีกับวิญญาณ
ที่ออกมาจากปาก ลีฉวนผุดผ่อง ดวงตาดำขลับเต็ม
ไปด้วยความอ่อนโยน ผมปลิวสยายโบกพริ้วไปตามแรง
ลม

เรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้น เป็นอดีตชาติตอนที่เขากำลังพาน้องๆ
เดินทางแล้วพบกับเรื่องไม่คาดฝัน

ในตอนนั้นเขาไม่ได้ระวังอะไรเลย ทั้งที่รถม้าก็ไม่ได้เป็น
ที่ระมัดระวัง แต่กลับถูกโจรไล่ล่าเขาก็ยังคงไม่เอะใจ ต่อ
มานางเงินซื้อสุหทัยใหญ่ยังส่งคนมาช่วย คิดว่านางรัก
และเป็นห่วงตน จนถึงขนาดซาบซึ้งในความดีของนาง

ชีวิตในตำหนักเย็นทำให้เขาย้อนมองเรื่องนี้อีกครั้งและ
พบว่ามันไม่ปกติเลย

มาเจอเหตุการณ์นี้ด้วยเอง ถึงรู้ว่ามันมีพิรุณมากมาย

พูดภาษากลางขนาดนั้น จะมาเป็นโจรภูเขาได้อย่างไร
ไรกัน?

คนชุดดำต่างก็ขี่ม้ากันหมด เป็นไปได้อย่างไรที่จะตาม
รถม้าไม่ทัน?

ไหนจะตัวเองที่สั่งคนขับรถม้า แค่นี้ให้เร็วขึ้นก็ใช้ได้ ไม่
จำเป็นต้องหนีหัวซุกหัวซุน

แสดงไม่เนียน ยังแสดงผู้สาวใช้ของตนเองไม่ได้เลย

คิดพลางก็นึกชั้นตนเอง หลับตาลง ค่อยๆก้าวเท้าไปยืน
ที่ยอดเขาแล้วมองออกไป จากตรงนั้นสามารถมองเห็น

ว่ารถม้าได้หยุดจอดแล้ว และยังมีจ้าวโรงเล็กๆกำลัง
แสดงอยู่ข้างรถม้า ขาดก็แต่ตัวเอก

ถ้าเป็นโจรภูเขจริง เมื่อตอนที่ถามเสร็จก็คงจับตัวเขา
ไปด้วย หรือไม่ก็คงฆ่าปิดปาก ไม่มีทางที่จะปล่อยทิ้งไว้
ให้เป็นภัยในภายหลัง แต่ที่ไม่จับไม่ฆ่าก็เพื่อจะให้มา
เป็นพยานว่าต่อมามีคนมาช่วยต่างหาก

เมื่อจ้าวกำลังแสดงมาถึงฉากนี้ เขาก็อยากรู้ว่าพวกโจร
ก้ามะลอจะแสดงอะไรต่อ ถ้าตามบทในอดีต จะต้อง
เจอกับคนที่นางเงินซื้อส่งมาช่วย แต่กลับพบว่าบนรถ
ม้าไม่มีซื้อจื่ออยู่ จ้าวฉากนี้ทำขึ้นเพื่อให้เห็นว่านางเงินซื้อ
เป็นคนดีมีน้ำใจ ต้องซึ่งใจนาง

มันต้องสนุกแน่ๆ เขาแทบจะทนไม่ไหวอยากจะรู้ไปที่
จวนจวินหวังเพื่อให้เห็นกับตา

ตอนนี้เขาหาทางลัดผ่าหลังเขา ไกล่จะถึงทางหลวงของ
แคว้นต่ำหลง นั่งรถม้าอีกครั้งช่วยยาม ก็จะถึงจวนจวิน
หวัง เขาหรีตาละก้าวเดินต่อไป พลันได้ยินเสียงไววาย
ดังมาแต่ไกล

มองไปที่ลำธารไม่ไกลนัก เห็นร่างร่างหนึ่งล้มลุกคลุก
คลานวิ่งมาทางตน ผมเผ้ากระเซอะกระเซิงจนไม่เห็นใบ
หน้า แต่พอสัมผัสได้ว่าร่างกายอันบอบบางนั้นแผ่ไว้
ด้วยความตระหนง

มองผ่านเบื้องหลังร่างนั้นไปก็เห็นบรรดาข้าน้อยผู้ชาย

ถือไม้พลองรออะไรสักอย่าง เมื่อร่างนั้นลดความเร็ว
ผีเท้าลง ชายกลุ่มนั้นก็ตะโกนด่าทอพร้อมกับวิ่งไปทาง
ลำธาร เสียงก่นด่าดังมาถึงหูของเจียงลั่วอวี่ที่อยู่ไม่ไกล
ออกไป

"ไอ้ลูกหมา หนึ่เก่งนักนะ หนึ่ต่อสู้ วิ่งไม่ไหวแล้วสิ
แก..."

"ไอ้ลูกหมานี้มัน hnึ่เก่งจริงๆ นี่เราก็อ้างรอบภูเขากันครบ
รอบแล้วเนี่ย เหนื่อยจะตายแล้ว!"

เล่มที่ 1 บทที่ 9 จุดช่วยสาวงาม

ชายกลุ่มนั้นยังคงถือไม้พลองวิ่งไล่ตามร่างสีขาวต่อไป
อีกนิดเดียวก็จะคว้าตัวไว้ได้ แต่ร่างนั้นก็หลบหลีก
การจับกุมไปได้ตลอด แม้บางครั้งดูเหมือนจะล้มลง แต่
ก็ยังคงหลุดพ้นจากมือคนเหล่านั้นไปได้อยู่ดี

หัวน้ำขำน้อยเหนื่อยจนหน้าเปลี่ยนสี เขาถอนหายใจ
แรงและวิ่งไล่ตามต่อพร้อมตะโกนไปด้วย

"ไอ้ลูกหมา ยังจะวิ่งต่ออีก!"

คนอื่นๆที่วิ่งตามมาก็เหนื่อยจนหน้าดำหน้าแดง หัวน้ำ
ขำน้อยจึงหันไปคำรามใส่ "พวกแกต้องจับมันมาให้ได้
นี่เป็นงานแรกที่สุหยมอบหมายให้เรา มา เราจะพลาด
ไม่ได้เด็ดขาด ไอ้มันนี้เป็นหลานสองเพศของสุหยมอง
ไปอีเหนียง ต้องจับมันมาให้ได้!"

พูดจบก็ถอนหายใจเอือกใหญ่และส่ายคอ "ไม่ตีมันให้
ตาย พวกเราก็กลับไปรายงานผลไม่ได้เหมือนกัน!"

เจียงลั่วอู่มองลงมาจากเนินเขา สายตาเย็นชามองมาที่
ร่างในชุดขาว ตอนนี้เขาที่อยู่ชุดสาวใช้สีขาวพริ้วไสว
ตามแรงลม ผิวขาวผ่องดุจทองคำและสีหน้าที่คาดเดา
อารมณ์ไม่ได้ แต่รอยยิ้มกำลังเล็ดลอดออกมาบนใบ
หน้าเขา

"อี่เหนียง?"

เมื่อสังเกตเครื่องแต่งกายของกลุ่มชายที่วิ่งตามก็พบว่า
มันคือเสื้อผ้าของข้ามน้อยไพร่ในจวนจวินหวัง แล้วถ้าพูด
ถึงหลานสองเพศของอี่เหนียงที่อายุ**12-13** ก็มีแค่
หลานของไป๋อี่เหนียงแห่งจวนจวินหวังเท่านั้น

ไปอู่เหินยงเป็นหญิงที่เพียบพร้อมทั้งความงามและ
ความสามารถ หลังจากที่ได้แต่งงานในจวนจวินหวังก็
สนิทสนมกับชื้อจื่อ จึงเป็นที่ขัดตานางเงินชื้อผู้เป็นฐห
ยินใหญ่ นอกจากนั้นเขายังจำได้ว่า ตอนที่เพิ่งเข้าไป
อาศัยในจวนจวินหวัง ก็ได้ข่าวว่าหลานของนางหายตัว
ไป ต่อมามีคนบอกว่าเขาตายไปแล้ว แม้แต่ศพก็หาไม่
พบ?

ใครจะนึกว่าการมาเกิดใหม่ครั้งนี้จะทำให้ทั้งสองมาเจอ
กัน มั่นน่่าสนุกจริงๆ

คิดได้ดังนั้น เจียงลั่วอวี้ก็ยกมือขึ้น ลำนิ้วรูดไปตามมวย
ผมและจัดปิ่นไม้ท่อนให้เข้าที่เข้าทาง

ลักพักเดียว ร่างในชุดขาวก็หมดแรงวิ่ง คนกลุ่มนั้นวิ่ง
ตามมาทันและเอื้อมมือคว้า แต่ปรากฏว่าเจียงล้งอวี่
เคลื่อนตัวด้วยความว่องไวเข้าไปปกป้อง ในมือมีกุมกริช
ที่มีปลายแหลมคม

"นั่งเด็กนี่มาจากไหน?! ถอยไปซะ!"

หัวหน้าข่าน้อยวิ่งนำมาจนอยู่หน้าสุดและได้ประจันหน้า
กับสาวใช้ที่มีใบหน้านางดงาม จากนั้นก็ยกไม้พลองขึ้นมา

เจียงล้งอวี่ใช้กริชในมือวัดไม้พลอง แต่ไม่ทันระวังจะ
สะบัดไปโดนปิ่นปักผมของตัวเอง จนปิ่นหลุดร่วง ทำ
เอาผมคลีสยายตามปิ่นที่หล่นลงไป ชายกลุ่มนั้นถึงกับ
ชะงัก

เมื่อเห็นว่าพวกนั้นตะลึงในความงามของตน เจียงลั่วอวี้
ชักกริชอ้อมไปด้านหลังและตวัดไปที่คอของคนหนึ่งใน
กลุ่ม และก็ใช้วิธีเดียวกันนี้กำจัดทุกคนลงได้ แม้แต่คนที่
คิดหนีก็ไม่ปล่อยไป แต่ระหว่างนั้นชุดของเขาไม่ได้เปื้อน
โลหิตแม้แต่หยดเดียว และรีบไปช่วยร่างที่กำลังจะหมดแรง

ชายหนุ่มในชุดขาวโพลน มีอายุประมาณ**12-13**ปี
พุบอยู่บนพื้น หายใจแรงภายใต้ชุดที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อจน
สามารถมองเห็นว่าเขาจะมีชีวิตรอดหรือไม่
ยองโย

เจียงลั่วอวี้ยังคงยืนอยู่ที่นั่น รอจนชายคนนั้นหายเหนื่อย
และลุกขึ้นด้วยความลำบาก จากนั้นก็เสยผมดำสนิท

ที่ปกปิดขึ้นไปจนเปิดเผยให้เห็นหน้าตาที่แท้จริง

เล่มที่ **1** บทที่ **10** โฉมงามอัปลักษณ์

ทันทีที่ได้เห็นใบหน้าของเขา เจียงลั่วอวี่ก็ต้องเลิกคิ้วขึ้น

เพราะสิ่งที่ปรากฏเบื้องหน้าเขา คือใบหน้าอันงดงามที่
ไม่สามารถบรรยายเป็นคำพูดได้

ควมดั่งใบมีด ผมดำขลับ ตาสีอำพัน ริมฝีปากบาง
เฉียบ ผิวขาวกระจ่างจนแทบมองทะลุได้ ให้ความรู้สึก
น่าเกลียดสนิทสนม

เจียงลั่วอวี่จ้องหน้าเขาอยู่สักพักก็เลิกควลงมาเป็นสีหน้า
ปกติ

แน่นอนว่าดวงหน้าอันงดงามนี้ไร้ที่ติ ถ้าหากไม่มีรอย
แผลเป็นที่ลากยาวตั้งแต่ควลงมาถึงมุมปาก และนั่นทำ

ให้หน้าเขาสูญเสียความงามไป

หนุ่มน้อยเงยหน้ามองเขาด้วยความสงบนิ่ง

เจียงลั่ววี่ถูกมองด้วยสายตาเช่นนั้นก็รู้สึกปวดใจ
อย่างบอกไม่ถูก ดวงตาสีอำพันที่จ้องมองมา ไม่รู้ว่าเป็น
ความเห็นใจหรือความสงสาร ไม่รู้ว่าเป็นมิตร
หรือศัตรู แต่เขาก็ยืนมาออกไป

"ลุกขึ้นมาเถอะ"

คนบนพื้นมองคู่มือที่ยืนมาหาเขา กระพริบตาถี่แต่ก็ไม่
ได้ยื่นมือตอบรับความช่วยเหลือ แคมยังถามไปด้วยสี

หน้าไร้อารมณ์ว่า

"ทำไมถึงช่วยข้า?"

ไม่รู้หนุ่มน้อยคนนี้วิ่งมาไกลแค่ไหน เสียงที่แหบพร่าไม่สามารถปกปิดความอ่อนล้าได้ แต่น้ำเสียงยังคงเปี่ยมด้วยความยโส วาจาเอื้อนเอ่ยโดยไม่มีท่าที่สิ้นไหวเหมือนคนที่หมดอาลัยตายอยาก

หมดอาลัยตายอยาก

แววตาอันบริสุทธิ์ทำให้เจียงลั่วอวีต้องผ่อนน้ำเสียงลง เขาขยับนิ้วและเม้มปากก่อนจะตอบ

"ข้าก็แค่อยากช่วย"

คนบนพื้นยังคงไม่ตอบอะไร ได้แต่จ้องตากลับ ไม่รู้ว่า
ผ่านไปนานแค่ไหน แต่แล้วเขาก็ขยับแขนและจับไปที่ข้อ
มือเจียงลั่วอวี่ ส่วนแขนอีกข้างที่ไหล่หลังอยู่ยื่นออกมา
พร้อมป็นไม้ท้อ

เจียงลั่วอวี่มองไปที่ปิ่นก็รู่ว่านั่นคือปิ่นที่ตนทำตกไป เขา
มองไปที่หนุ่มน้อยที่บอกไม่ได้ว่างดงามหรืออัปลักษณ์
พร้อมกับอมยิ้มปนหน้าเศร้า "เจ้านี่นะ..."

แม้ว่าหนุ่มน้อยจะได้รับความช่วยเหลือ แต่เขาก็ยังซ่อน
ปิ่นนั้นไว้ เพียงเพราะเขาระวังในตัวเจียงลั่วอวี่ หากมี

เจตนาไม่ดี เขาก็จะใช้ปืนนั้นทำร้ายคนที่อยู่ตรงหน้าได้
ทันที

เจียงลั่วอวี่ก็ไม่ว่านี่ตนกำลังช่วยมิตรหรือยมทูตกันแน่

หนุ่มน้อยลุกขึ้นมาด้วยสีหน้าปราศจากความรู้สึก เขา
เห็นว่าเจียงลั่วอวี่ไม่รับปืนกลับคืน จึงวางปืนนั้นลงบน
มือของเจียงลั่วอวี่และชักมือตนกลับ ทำเอาเจ้าของปืน
ไม่รู้ว่าควรจะโกรธที่หนุ่มน้อยซ่อนปืนไว้เพื่อทำร้ายตน
หรือจะขอบคุณที่เขานำปืนมาคืนดี

ตอนนี้เขาสับสนไปหมดแล้ว

หลังจากที่ส่งปิ่นคืน หนุ่มน้อยเงยหน้าขึ้นมองก่อนจะ
หลบตา จากนั้นก็เตรียมเดินกลับไปยังทางที่เขาจากมา
ในขณะที่เดินผ่านศพบรรดาข้าน้อยไพร่เขาก็หยุดฝีเท้า
ลง เสียบแหบแห้งออกมาจากปากเขากอีกครั้ง

"ช่วยข้า ไม่ถึงขนาดต้องฆ่าคน"

เล่มที่ 1 บทที่ 11 บ้านดาลโทะสะ

"ช้าก่อน"

เจียงลั่วอวี่ยังไม่ทันเข้าใจสิ่งที่หนุ่มน้อยพูด ไม่คิดว่าเขา
จะไม่สนใจหันหน้าเดินกลับไปทางลำธารที่เคยหนีมา
ไม่สนใจแม้กระทั่งคนที่ช่วยเหลือตนเลย นี่คือนิสัยที่ทำให้
เขางงงัน

ทำไมเดินเซิดจากไปเฉย?! ถึงแม้ว่าจะช่วยเพราะ
คุณธรรม แต่ก็ไม่ควรเดินหนีไปเฉยๆแบบนี้!

คิดได้ดังนั้นมือเขาก็พลันกำปิ่นแน่น น้ำเสียงจากที่อ่อน
โยนกลับกระด้างขึ้น

"นี่ข้ายังพูดไม่จบเลยนะ..."

ยังไม่ทันพูดจบ หนุ่มน้อยก็หยุดเดิน เขาหันหน้ากลับมา
พร้อมสภาพที่โขนเอน สีหน้าแววตาสีอำพันยังคงไร้
อารมณ์ เขาหรีตา ก้าวเท้าและกำลังอำปากจะเอื้อนเอ่ย
แต่สีหน้าของเขากลับซิดลงในฉับพลัน

ร่างของหนุ่มน้อยโค้งงอจนสูญเสียการทรงตัว หน้าคว่ำ
ล้มตัวลงไปที่ลำธารจนน้ำกระจัดกระจาย

ละอองน้ำที่กระจัดกระจายเรียกสติเจียงลั่วอวีให้กลับคืน
มา เขารีบวิ่งเข้าไปดูและเห็นว่าหนุ่มน้อยค่อยๆจมลงไป
เขาตัดสินใจถอดเสื้อออกและกระโดดลงไปช่วย

น้ำในต้นฤดูใบไม้ผลิยังคงเย็นจัดเข้าไปถึงกระดูก เขา
ค่อยๆใช้นิ้วมือควานหาหนุ่มน้อยจนเจอและรีบคว้าตัว
หนุ่มน้อยมาไว้ในอ้อมอก จากนั้นพยายามลอยตัวให้พ้น
น้ำ

ลำธารนี้ค่อนข้างเชี่ยวและลึก เมื่อเขาโผล่หน้าขึ้นพ้นน้ำ
ก็เห็นว่าตนเองถูกพัดออกมาไกลมากแล้ว ในใจก็นึกบ่น

หนุ่มน้อยที่อยู่ในอ้อมกอด แต่สีหน้าเขายังคงไม่แสดง
อาการตระหนกใดใด เขากวาดตาไปรอบๆและออกแรง
ยกมือขึ้นพ้นจากน้ำ จากนั้นเป่านิ้วส่งสัญญาณเสียงขอ
ความช่วยเหลือ

ช่วงเวลาอุปเครื่องดอก เจียงลั่ววี่ผู้มีสีหน้าไร้อารมณ์ก็มา
ยืนอยู่บนฝั่ง ในมือกุมกระถางให้ความอบอุ่นอยู่ ตอนนี้
เขาได้เปลี่ยนไปอยู่ในชุดสีขาวมลายมั่งกรแล้ว ผมเผ้า
ถูกรวบขึ้นและครอบเก็บด้วยเครื่องประดับที่ทำจากหยก
และทองคำ เขามองไปที่ปลายเท้าของหนุ่มน้อยซึ่ง
กำลังนอนสลบอยู่

"น้องรองกับน้องหญิงละ ใครเป็นคนช่วยไว้"

ข้างกายเขามีชายชราในชุดสีเทาตอบเขาด้วยอาการ
เคารพว่า "เรียนชื่อจื่อ พ่อบ้านของจวนจวินหวังช่วยไว้
ได้ขอรับ"

"พ่อบ้าน?" เจียงลั่วอวี่เลิกคิ้วขึ้น แสดงอาการว่าตนรู้
คำตอบอยู่แล้ว "แล้วใครสั่งให้พวกเขาออกมาก่อนเพื่อ
รอรับขบวนพวกข้าล่ะ?"

ชายชราก้มหน้าตอบ "เรียนชื่อจื่อ...พระชายาจวินหวัง
ขอรับ"

เจียงลั่วอวี่หัวเราะอย่างเสียมิได้ สายตามองไปที่หนุ่ม
น้อยอีกครั้ง มุมปากซ่อนรอยยิ้มเอ่ยว่า "นางเจินชื่อ

ชายน้าเอก?"

ยังไม่ทันรอคำตอบตากชายชรา เขาก็หลับตาลงและ
เดินหันหน้าไปทางรถม้า "หาช้ากันไม่เจอ คนในจวน
จวนหวังต้องตกใจกันมากแน่ๆ"

ชายชรานานรับ สีหน้าบ่งบอกถึงความเลื่อมใสศรัทธา
"ข้อจ้อคดีการณได้ถูกต้องราวกับมีญาณทิพย์"

เล่มที่ 1 บทที่ 12 ทายาทสกุลไป

รถม้าจอดอยู่บนพื้นหญ้าดูพรรณสีเขียว ช่างๆ ล้อรถ
มีดอกไม้ป่าสีครามเบ่งบาน ดึงดูดสายตาของเจียงลั่ววี่

เวลานี้ใบหน้าของเขามีรอยยิ้มอ่อนๆ ดูงดงามดูหยก
ทอประกาย สายตานิ่งสงบ "ทำตามแผนเดิม"

พูดจบก็ก้าวเท้าขึ้นเหยียบบนหลังของข้าน้อยเพื่อก้าว
ขึ้นรถ ขณะนั้นเหมือนเขาจะนึกเรื่องสำคัญขึ้นได้ จึงหัน
กลับไป "ก่อนที่จะออกจากจวน บัญชีรายชื่อที่ให้หาน
เจียงเก๋อจัดการล่ะ?"

ชายชราหยิบม้วนผ้าออกจากแขนเสื้อและยื่นมาให้เขา
"อยู่นี่ขอรับ"

เขาคดลีม้วนผ้าออกและอ่านอย่างละเอียด จากนั้นก็เผา
มันทิ้งลงในกระถางที่จุดเตรียมไว้ สายตามองม้วนผ้าที่
กำลังมอดไหม้ รอยยิ้มปรากฏขึ้นอีกครั้ง "หลานสอง
เพศของไป๋อี่เหนียง ที่แท้มีนามว่าไป๋หมิ่นอวี่

คนแบบนี้กับชื่อแบบนี้ ชั่วในชื่อยังใช้คำว่า "อวิ" คำ
เดียวกับชื่อตน คิดแล้วก็ได้แต่ส่งสารคำคำนั้น

เขามองไปที่ร่างหนุ่มน้อยบนฝั่งที่ไม่รู้ว่าจะจะเป็นหรือตาย
ในหัวคิดถึงตอนที่ช่วยชีวิตคนคนนี้บางทีก็อยากปล่อย
ไปตามเวรตามกรรม แต่ถ้าจะให้เ็นไปตามแผน ก็ต้อง
พาหนุ่มคนนี้ก็กลับไปอย่างปลอดภัย จะได้เป็นพยานถึง
ความร้ายกาจของนางเงินชื่อ

ชายชราสังเกตเห็นสีหน้าผู้เป็นนายเปลี่ยนไปมา เดาไม่
ถูกว่าเขากำลังคิดอะไร จึงเสนอความคิดไป

"ชื่อจื่อ สุานะของคนคนนี้จะทำให้ท่านลำบาก พวกเรา

น่าจะ..."

เจียงลั่วอวิ้วมวดคิ้วมองชายชราที่กำลังทำท่าบั่นคอก็มี
อาการนิ่งไป แต่แล้วก็ยิ้มให้และตอบว่า "ถ้าจะฆ่าเขา
ข้าจะช่วยทำไมแต่แรก?"

ช่างเถอะ ก็แค่คนคนหนึ่ง ทำอะไรเราไม่ได้หรอก หนัก
กว่านี้ก็เจอมาแล้ว

เหตุผลที่คิดแบบนี้ น่าจะเป็นเพราะดวงหน้าใบนั้นเสีย
มากกว่า

ถ้าจะแก้แค้นนางเงินซื้อ ต้องคว้าทุกโอกาสไว้ นี่ถือว่า

สวรรค์มอบโอกาสให้เขาแล้ว เขาเชื่อว่าถ้าเขาพาไป
หมิ่นอวีกลับไป ให้นางเห็นว่านางพลาดตั้งแต่เรื่องเขา
กับน้องๆ สลับกันนั่งรถม้า ไหนจะพาคนที่คิดกำจัดกลับ
มาอีก นางจะต้องโกรธจนเป็นบ้าแน่นอน

เจียงลั่วอวียิ้มอีกครั้ง เขาสะบัดแขนออกคำสั่งก่อนเข้า
ไปในรถ

"พาเข้ามา เข้ามาไว้ในรถม้า"

หลังจากรี้งจอก รถม้าอันสง่างามก็ขับเคลื่อนเข้าสู่ทาง
หลวง คนบนรถเปิดฝากระถางกำยานที่มอดไหม้ไปแล้ว
เตรียมจะเติมแผ่นกำยานลงไปใหม่ แต่แล้วหางตาก็
ชำเลื่องไปเห็นร่างในชุดขาวกำลังขยับเขยื้อนตัว

เล่มที่ 1 บทที่ 13 ผัดผ้าบนรถ

เจียงลั่วอวี่มองหนุ่มน้อยด้วยสายตาราบเรียบ น้ำเสียง

ไม่มีความโกรธใดใด ต่างกับหน้าตาเมื่อสักครู่ราวกับคน
ละคน

"เจ้าพี่นแล้ว"

หนุ่มชุดขาวในสภาพเปียกปอนออกแรงพยุ่งตัวขึ้นมา
แต่ยังไม่ทันที่จะลุกขึ้นก็ได้ยินเสียงคนกำลังพูดกับตน
เขาเงยหน้ามองเจียงลั่ววี่ที่แต่งองค์ทรงเครื่องใหม่ ดวง
ตาที่เคยหมดอาลัยตายอยากก็เปลี่ยนไปเป็นความตะลึง
พริ้งเพริด

เจียงลั่ววี่สบตากับเขาก็เข้าใจ การที่เขาเปลี่ยนจาก
หญิงเป็นชายยอมทำให้เขาตกใจเป็นธรรมดา แต่ก็ไม่ได้
อธิบายอะไร เขายืนถาดวางให้หนุ่มน้อย

"บนรถไม่มีเสื้อผ้ามากนัก ข้ารู้ว่าเจ้ามีสองเพศ ข้าก็เช่นกัน เจ้าไม่ต้องตกใจไป เสื้อผ้าพวกนี้เป็นของข้าเอง เสื้อผ้าเจ้าเปียกไปหมด ถ้าไม่อยากเป็นหวัดก็เปลี่ยนซะ"

ยังไม่ทันพูดจบ ไปหมื่นอวีที่ตัวเปียกโชกก็ลุกขึ้นนั่งจ้องเจียงลั่วอวี มองแต่ไม่พูดอะไร สายตาของเขาเปลี่ยนไปจนใสกระจ่าง

แม้ว่าเจียงลั่วอวีจะเป็นผู้กลับมาเกิดใหม่ แต่เมื่อเจอสายตาอันบริสุทธิ์เยี่ยงนี้จึงมาที่ตน ก็ทำให้เกิดความรู้สึกสั่นคลอนไปบ้าง เขาใช้น้ำเสียงอ่อนโยนถามออกไปว่า "บนตัวข้ามีอะไรประหลาดจั้นหรือ ทำไมถึงมองข้าเช่นนั้น?"

ไปหมื่นอวีในสภาพเปียกปอนยังคงมองตาไม่กระพริบ
เสียงแหบทุ้มที่ให้ความรู้สึกบอกไม่ถูก "เจ้าเป็นใคร?"

"เจียงลั่วอวี" เขายิ้มและตอบต่อว่า "ชื่อจื่อแห่งเซียว
เหยาหวัง ข้าคือเจียงลั่วอวี"

หนุ่มน้อยได้ยื่นชื่อนี้เข้าก็ตกตะลึง แวตาบอกไม่ถูกว่า
รู้สึกอะไร ได้แต่จ้องมองเจียงลั่วอวี ขมวดคิ้วมีคำถาม
ในใจ นิ้วที่ยาวเรียวจุดกำยานเสร็จก็ถามต่อว่า

"เจ้า..."

ยังพูดไม่ทันจบ หนุ่มน้อยที่ยืนอยู่เบื้องหน้าก็โน้มตัวมา
ทางเฉียงลั่ววี่จนเขาตกใจเขยิบถอยหลังและกำลังจะ
ยกมือขึ้นปกป้องเพื่อรักษาระยะห่าง แต่แล้วไปหมิ่นอวี่
ก็ยืดตัวขึ้น สิ่งที่เพิ่มขึ้นคือชุดสีขาวในมือ

ที่แท้ก็เอื้อมมาหยิบชุด

หนุ่มน้อยหยิบชุดออกไป เจียงลั่ววี่ถอนหายใจ มองไป
ที่หนุ่มน้อยที่กำลังเปลี่ยนชุดที่มุมหนึ่งของรถ แต่แล้วก็
หลบตาแล้วลากตากันมาบังเพื่อไม่ให้ตัวเองมองเห็น
แต่ในใจก็อดสงสัยไม่ได้

ปฏิกิริยาของไปหมิ่นอวี่เมื่อครู ถือว่าประหลาดไหม?

ทำไมพอได้ยินชื่อเจียงลั่วอวี่ ถึงทำเหมือนรู้จักเขามา
ก่อน?

เล่มที่ **1** บทที่ **14** พูดคุยในรถ

แต่การที่เขาจะรู้จักเจียงลั่วอวี่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะ

เขาเป็นถึงชื่อจื่อของเซียวเหยาหวัง ไปหมิ่นอวี้อาศัยอยู่
กับจวินหวังซึ่งก็เป็นอารองของเขา เพียงแต่ว่าใน
อดีตชาติเขาไม่เคยเจอกับไปหมิ่นอวี้อีกฝ่ายก็คงเกิด
ความอยากรู้ในตัวเขา เป็นอันว่าเขาคงคิดมากไปเอง

เจียงลั่วอวี่นั่งอยู่บนรถ ได้ยินเสียงคนกำลังเปลี่ยนเสื้อ
ผ้า แล้วก็พลันคิดถึงบัญชีรายชื่อที่เพิ่งเผาทิ้งไป

บัญชีรายชื่อที่เพิ่งเผาทิ้งไป เป็นสิ่งที่ตัวเขาเองสั่งให้รวบรวมไว้ก่อนออกมาจากจวน และต้องส่งให้ถึงมือก่อนที่
จะไปถึงจวนจวินหวัง ในนั้นมีรายชื่อเจ้านายทั้งหมด
รวมถึงข้าน้อยไพร่ที่มีหน้าที่สำคัญในจวนทั้งหมด

ตามรายชื่อและความทรงจำที่มี นางเงินชื่อชายาเอก

ของจวินหวังเป็นผู้จัดการเรื่องราวน้อยใหญ่ในจวน โดย
มีนางมู่ซือช่ายารองคอยช่วยเหลือ ส่วนองค์หญิงลี่หยาง
ที่เป็นย่าของเขาซึ่งเป็นน้องสาวแท้ๆ ของฮองเต๋องค์
ก่อนอายุมากแล้ว หลังคลอดจวินหวังผู้เป็นอารองก็
สุขภาพอ่อนแอลง ได้แต่นอนป่วยบนเตียง ไม่สามารถ
ลุกขึ้นมาจัดการอะไรได้

ส่วนจวินหวังผู้เป็นอารองของเขานั้น...อดีตชาติเขาจะ
คลุกคลีอยู่กับชายาทั้งสองมากกว่า เขารู้ว่าอารองของ
เขาไม่สนใจเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในบ้าน เพราะฉะนั้น
ความทรงจำในอดีตก็มีแค่เรื่องนั้นเรื่องเดียว จำได้แค่
เขาได้เจอหน้าอารองแค่ไม่กี่ครั้งและพูดคุยกันตาม
มารยาทเท่านั้น

อดีตคืออดีต สำหรับการเกิดใหม่ครั้งนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ต้องดั่งยาและอารองของเขาเข้ามารับรู้และจะได้ให้ "ความยุติธรรม" แก่เขา

เจียงลั่ววี่นั่งทบทวนแผนการในใจ หลังจากที่เขาจวนจะต้องทำอย่างไรรักนางเงินซื้อ เขาหันไปมองที่ฉากพลาตงสงสัยว่าทำไมหนุ่มน้อยเปลี่ยนชุดนานเหลือเกิน แล้วฉากบังตาก็เลื่อนออก

ไปหมิ่นอวี๋มายืนอยู่ต่อหน้าเขาแล้ว เขาได้แต่มองค้างไปหมิ่นอวี๋ก็เดินกลับไปที่มุมแล้วนั่งงอตัวอยู่ที่นั่น

ชุดสีขาวของเขาเมื่อไปอยู่บนตัวไปหมิ่นอวี๋ ดูเหมือนว่ามันจะใหญ่เกินไปสำหรับเขา

เจียงลั่วอวีเห็นไปหมิ่นอวี่นั่งอตัวที่มุมเหมือนคน
ถูกรังแกก็รู้สึกสงสาร เด็กคนนี้ได้ทำอะไรผิด บางที
เขาอาจจะกลัวที่ถูกคนแปลกหน้าช่วยมาจากป่า คิดไป
ถึงเหตุการณ์ในอดีตชาติก็ยังรู้สึกสงสารขึ้นไปอีก

"อย่าไปนั่งขดตัวตรงนั้นเลย มานั่งข้างข้างนี่"

เขาเดินออกมาจากมุมที่นั่งอตัวอยู่ ไปหน้าซิดขาว
เพราะตกน้ำ ปรากฏให้เห็นรอยแผลเป็นบนใบหน้า เขา
มองเจียงลั่วอวีจนทำให้อีกฝ่ายเหมือนพูดอะไรผิดไป
จากนั้นจึงเอ่ยถามขึ้นว่า

"...เจ้าไม่กลัวข้าหรือ?"

กลัว?

เจียงลั่วอวี่ไม่เข้าใจสิ่งที่เขาถาม เมื่อมองเห็นไปหมิ่นอวี่
ดูบรอยแผลบนหน้าก็เลยพอจะเข้าใจ เขาพูดด้วยน้ำ
เสียงอบอุ่นว่า "เจ้ามีอะไรน่ากลัว หรือว่าเจ้าจะจับข้า
กิน?"

เล่มที่ 1 บทที่ 15 ล้วงวีเข้าจวน

ไปหมิ่นอวีคาดไม่ถึงว่าจะถูกถามกลับเช่นนั้น สีหน้า
กลับเปลี่ยนเป็นความประหลาดใจ ได้แต่จ้องมองเจียง
ล้วงวี มือที่วางบนตักกระดิกนิ้วไปมา ปากซีดขาวอ้าขึ้น
แต่ก็ไม่ได้ส่งเสียงอะไรออกมา

เจียงล้วงวีเห็นหนุ่มน้อยแสดงท่าที่ประหลาดใจ กำลัง

จะพูดต่อแต่แล้วรถม้าก็หยุดชะงักลงกลางทาง เสียง
ชายชราผู้ขับรถม้าตะโกนว่า "ซื้อจื่อ ถึงจวนจวินหวัง
แล้วขอรับ"

เจียงลั่วอวี่ได้ยืนดั่งนั้นก็ปรับสีหน้าและอารมณ์ให้กลับ
มาดูอ่อนโยนเป็นมิตรอย่างที่เคยเป็น จัดแจงชุดที่
ใส่ให้เข้ารูปเข้ารอยและลุกขึ้นเตรียมออกจากรถม้า

ทันทีที่กำลังจะออกจากรถม้า ชายชราในชุดสีเทาที่รีบ
เลิกล่านหน้ารถขึ้น ส่วนบรรดาข้ามน้อยไพร่ของจวนเมื่อ
เห็นตราประทับจวนที่ประดับบนรถม้าและเงาร่างของผู้
ที่มาถึง ก็แบ่งคนเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งพากันมาต้อนรับ
ที่รถม้า ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งวิ่งเข้าไปในจวนเพื่อแจ้งข่าว
การมาถึง

เจียงลั่ววี่ลงจากรถม้าก็มองไปที่ช้าน้อยที่กำลังเข้าวัง
เข้าไปแจ้งข่าวในจวน เขาได้แต่ยิ้มน้อยๆแต่ไม่แสดง
อาการอื่นใด เขายกมือขึ้นห้ามช้าน้อยที่กำลังจะจูงรถ
ม้าออกไป จากนั้นยื่นมือไปที่รถพร้อมกล่าวว่าด้วยน้ำเสียง
ที่เปี่ยมด้วยกำลังใจและความหวัง

"หมื่นอวี๋ ลงมาเถอะ"

ไปหมื่นอวี๋มองไปที่มือที่ยื่นมาหาเขา มองเห็นแววตาไม่
ชัด แต่ร่างกายก็ไม่แสดงอาการต่อต้าน เพียงแต่คิดว่า
จะลงไม่ดี สีหน้าเจียงลั่ววี่ยังคงความอ่อนโยนและ
รอยยิ้ม ไร้ซึ่งความกังวล มือที่ผายมาให้ก็ไม่มีอาการสั่น
ใดใดปรากฏ

นี่คือบททดสอบบทแรกที่เขาต้องผ่าน ภายหลังจากที่
ตัดสินใจมาที่จวนแห่งนี้

เขารู้จักไปหมื่นอู่ในระยะเวลาอันสั้น แต่ก็พอเดา
อุปนิสัยได้ว่าเป็นคนไม่สนใจใครและไม่เหมาะที่จะมา
เป็นหมากให้ใครวางแผน แต่ในเมื่อช่วยชีวิตมาและนั่ง
รถม้าคันเดียวกันมา จะมาถอยตอนนี้ก็คงจะไม่ได้เสีย
แล้ว

ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะช่วยเขามาได้ ตอนนี้ต้องแสดงบทที่
รักใคร่สนิทสนมกัน เจียงลั่วอู่ไม่ได้คาดหวังว่าเขาจะ
แสดงอาการชอบพออะไรในตัวเขามากมาย แค่หวังว่า
เขาจะฉลาดเหมือนอย่างไป๋อี่เหนียง อย่าเพิ่งปฏิเสธ

ความหวังดีในตอนที่กำลังสำคัญอย่างตอนนี้ มิเช่นนั้น
ทุกอย่างที่ทำมาก็จะสูญเปล่า

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เขาจะต้องจัดการกับนางเงินซื้อ

และก๊กล้ำพนั้นเลยว่า เขาจะต้องเป็นฝ่ายชนะ

เพราะเมื่อรถม้ามาถึงหน้าจวน ไฟในใจที่เคยมอดดับมัน
กลับลุกโชนขึ้นมาอีกครั้ง ถ้าไม่ให้ไฟนั้นเผาศัตรู เขาก็
คงถูกไฟนั้นเผาตัวเองจนตาย

ทันใดนั้นเอง เจียงลั่วอวี่ก็รู้สึกได้ว่ามือเขาเย็นและหนัก
ขึ้น รอยยิ้มก็พลอยขยับตาม

ภาพที่ไปหมิ่นอวีจับมือซื้อจ๊อลงมาจากรถม้าคันเดียวกัน
ทำให้บรรดาข้าน้อยไพร่หน้าเปลี่ยนสี ข้าน้อยคนหนึ่งถึง
ขนาดหาที่หลบ กระซิบถามคนข้างๆว่า "นั่น...นั่นมัน
คนสองเพศแซ่ไปที่หนีไปเมื่อเช้าไม่ใช่หรือ?"

เล่มที่ 1 บทที่ 16 พบนางเงินซื้อ

เสียงพูดนั้นไม่ดังไม่เบาแต่ก็ดังพอให้ไปหมื่นอวี๋ได้ยิน
สตรีผู้มีหน้าตางดงามในวัยกลางคนที่กำลังรอข่าวและ
เร่งเท้าออกมาที่ประตูใหญ่พร้อมขบวนสาวใช้มากมายก็
ได้ยินด้วยเช่นกัน สีหน้าของนางเครียดขึ้นก่อนจะหันไป
พูดกับสาวใช้คนสนิทว่า

"หลิวชันพาคนไปมากมาย ทำงานกันเยี่ยงไร ทำไมเจ้า
บ้านถึงกลับมาพร้อมรถม้าของซื้อจื่อ"

สาวรับใช้คนสนิทมีอายุแก่กว่าสตรีนางนั้นไม่มากนัก ถึง
จะแสดงอาการนอบน้อมแต่ก็ยังมีสีหน้าสงสัย นางตอบ

ด้วยเสียงแผ่วเบาว่า "เรียนพระชายา พวกหลิวชั้นออกไปจัดการเจ้านั่นแต่เช้าตรู่ จนบัดนี้ก็ยังไม่กลับมา ข้า
น้อยก็ไม่ว่าเกิดอะไรผิดพลาดขึ้น..."

สตรีดังนั้นได้ยินคำตอบก็รู้แล้วว่าหลิวชั้นทำงานพลาด
นางโกรธจนเลือดขึ้นหน้า เดินช้าลงพลาจสบถด่าด้วย
เสียงทุ้มต่ำ "พวกมันทำงานแค่นี้ยังไม่สำเร็จ เลี้ยงเสีย
ข้าวสุก! หาซื้อจื่อไม่เจอยังพอจะอภัยได้ นี่ถึงขนาด
ปล่อยให้เจ้านั่นกลับเข้าจวนมาพร้อมซื้อจื่อ จะยั่วโมโห
ข้าใช่ไหม!"

สาวรับใช้คนสนิทสังเกตเห็นอารมณ์ที่พลุ่งพล่านก็หยุด
ฝีเท้าลง นางพุดปლობว่า "พระชายา อย่าทรงกริ้วไป
เลยเพคะ ซื้อจื่อกำลังรอท่านอยู่ด้านนอก เดี่ยวถ้า

ท่านออกไปเห็นเจ้านั่นก็อย่าโกรธเกรี้ยว จะเสียสุขภาพ
จิตเสียเปล่าๆ"

สตรีนางนั้นเข้าใจเจตนาของคำพูด นางจึงใจเย็นลง
นางรู้ว่่านางต้องไม่ทำให้ชื่อจื่อจับพิรุณอะไรจากนางได้
นางจึงพยายามทำสีหน้าเป็นปกติ ฝืนยิ้มต้อนรับทั้งที่ไม่
เต็มใจ

"ช่างมัน ครึ่งนี้กำจัดมันไม่ได้ ก็รอครึ่งหน้า ยังไงก็ต้อง
มีโอกาสอีก ก็แค่เสียตายแผนการที่วางไว้แต่ทำไม
สำเร็จ นางแซ่ไปคนนั้นคงจะกำลังดีใจเป็นแน่"

สาวรับใช้คนสนิทเห็นว่านางใจเย็นลงก็วางใจ รีบปลอบ
ต่อไปว่า "พระชายาอย่าเกรี้ยวโกรธ เรื่องสำคัญที่ต้อง

ทำตอนนี้คือไปพบซื้อจ้อ ก็ทำเป็นไม่เห็นเจ้านั้นแล้วกัน
เจ้าคะ"

สีหน้าและน้ำเสียงของสตรีนางนั้นกลับเป็นปกติเหมือน
เมื่อตอนที่เดินผ่านออกมาจากประตูชั้นกลาง "ถ้าพวก
หลิวชั้นคนใดคนหนึ่งกลับมาแล้ว เรียกมันมาพบข้า
ด้วย"

"เจ้าคะ พระชายา"

สาวรับใช้คนสนิทขานรับ นางหรีตาลงและเงยหน้าขึ้น
รอยยิ้มบนหน้าชัดเจนขึ้น นางและขบวนสาวใช้ที่ใจเต้น
ไม่เป็นระส่ำพากันเดินอ้อมฉากหินที่กั้นทางเดินไปสู่

ประตูปานใหญ่สีแดง

นางเดินมาถึงธรณีประตู มองไปไม่ไกลก็เห็นร่างคนสอง
คนยืนอยู่ คนที่สูงกว่ามองเห็นหน้าไม่ชัด แต่คิดว่าต้อง
เป็นชู้จื่อที่หลุดจากแผนการของนาง ส่วนอีกคนที่
กำลังก้มหน้าก้มตา แน่นอนว่าต้องเป็นเจ้าคนสองเพศ
ของนางแน่ๆไปเป็นแน่!

เมื่อครุ่นนางหายโกรธไปได้ส่วนหนึ่ง อย่างน้อยก็สามารถ
ทำสีหน้าเป็นปกติ แต่พอมาเห็นภาพตรงหน้า นางก็
กลับรู้สึกโกรธจนแทบทนเก็บอาการไม่ไหว ดีที่สาวรับใช้
คนสนิทแอบสะกิดนาง นางจึงมีสติขึ้น

แต่แล้วก็มีเงาสีครามพุ่งมาตรงร่างนาง นางไม่รู้ว่าถูก

อะไรชนเข้า มันเร็วและแรงจนนางล้มหงายหลังลงไปกับ
พื้น แถมยังมาทับร่างนางไว้ ทำเอาบรรดาสาวใช้พากัน
กิริตร้องด้วยความตกใจ

นางรู้สึกว่าย่ายทอยนางจะกระแทกเข้ากับพื้นหินที่แข็ง
ปัง ตอนที่ร่างของนางกำลังร่วงลงสู่พื้น หูของนางก็ได้
ยินเสียงที่ไม่คุ้นหู

"อาสะโงะ"

เล่มที่ 1 บทที่ 17 ชนจนหกล้ม

ยังไม่ทันที่ชายาจ้วนนหวังจะก้าวพ้นธรณีประตู ก็ถูกร่างที่มีใบหน้ายิ้มพุ่งเข้าหาด้วยความเร็วจนแม้แต่พวกสาวใช้ก็คว้าไว้ไม่ทัน พุ่งเข้าหาจนล้มลงไปกับพื้น ทำเอาพากันอกสั่นขวัญแขวนไปตามๆกัน

เมื่อพวกสาวใช้ได้สติก็ช่วยกันพยุงเจียงลั่วอวี่ที่แสดงอาการดีใจจนออกนอกหน้าลุกขึ้นจากพื้น หลังจากนั้นพวกที่เหลือก็พากันพยุงนางเจินซือที่ล้มลงไปจนปอดไป

ทั่วร่างลุกขึ้นจากพื้นด้วยอาการมึนงง

เจียงลั่วอู่มองพวกสาวใช้ที่กำลังพยุงเงินซื้อขึ้นมา ดวงตาแฝงไว้ด้วยความสะใจ ยังไม่ทันที่นางจะลุกขึ้นมายืนได้เต็มเท้า เขาก็ยิ้มให้แล้วย่อตัวแบบสตรีแสดงความคารวะเงินซื้อ น้ำเสียงอ่อนหวานปนเขินอายกล่าวว่า

"อาสะไ้ ข้าขออภัยจริงๆ ตอนที่อวี๋เอ๋อร์อยู่ที่จวนมักจะได้ยืนท่านพ่อพูดถึงท่านเสมอ ท่านยังเคยเออภาพวาดท่านลูกกับท่านมาให้ดู บอกว่าท่านเป็นสตรีที่งามทั้งกายและใจ อวี๋เอ๋อร์อยากจะมาพบท่านนานแล้ว แต่ก็ไม่มีโอกาสเสียที ขอท่านอย่าไปถือโทษที่อวี๋เอ๋อร์มุ่มบ่ามไป อวี๋เอ๋อร์แค่ดีใจเกินไปหน่อย เลยชนท่านเข้า ต้องโทษสาวรับใช้คนสนิทที่ประคองท่านไม่ดี ท่านเจ็บ

ตรงไหนหรือไม่ อวีเออร์ขออภัยนะเจ้าคะ!"

ท่าทางและน้ำเสียงที่แสดงออกว่าเป็นผู้หญิง รวมถึงคำ
ชมต่างๆ ทำให้เงินซื้อที่เพิ่งถูกชนล้มหัวฟาดพื้นพูดอะไร
ไม่ออก นางมองไปที่เจียงลั่วอวีและกัดฟันส่งยิ้มพลา
กล่าวว่า

"ไม่...ไม่เป็นไร...ซื้อจื่อ...ก็แค่ดีใจมากไปหน่อย..."

"ว่าแล้วเชื่อว่าท่านต้องมีเมตตาและใจดี ไม่ถือโทษ
โกรธอวีเออร์เป็นแน่" เจียงลั่วอวีแก้มำเป็นฟังน้ำ
เสียงประศดประชันไม่ออก ยังคงส่งยิ้มให้ราวกับยิ้มนั้น
ออกมาจากใจจริงๆ "อวีเออร์พบท่านครั้งแรก ท่านนี้ยิ่ง
ดูยิ่งอ่อนวัย มาครั้งนี้มีของฝากเล็กๆน้อยๆมาด้วย หวัง

ว่าท่านจะไม่รังเกียจ!"

เงินซื้อเพียงจะโดนชนล้มยังคงเจ็บและมัน ข้ายังถูกชม
จนโต้ตอบอะไรไม่ได้ถึงตะโกนแต่ก็ต้องไว้น้ำซื้อจืด
จึงได้แต่เก็บอาการรอให้เข้าจวนก่อน ตอนนี้มีหีบยื่นมา
ข้างหน้านาง ของภายในกล่องทำให้นางละลายตาไป
ไหนไม่ได้

เจียงลั่วอวีส์สังเกตสีหน้านางที่พยายามควบคุมอารมณ์
หลังจากโดนชน คราวนี้เขานำหีบที่บรรจุเครื่องประดับ
ผมที่ทำจากทองคำหยกและอัญมณีอันวิจิตรมายื่นให้
นาง เขาสังเกตเห็นได้ทันทีถึงความริษยาในแวตานั้นนาง

อิฉาที่ข้าครอบครองทรัพย์สินสมบัติทั้งจวนไว้ละสิ? ชอบ

เครื่องประดับอันงดงามพวกนี้ไหมล่ะ?

วางใจได้ เขายังต้องอยู่ที่นี่อีกนาน คิดจะสุขสมบัติคน
อื่นไม่ใช่ทำได้ในวันสองวัน นับประสาอะไรกับคนเพิ่ง
พบกัน...ยังต้องอยู่ด้วยกันไปอีกนาน

เล่มที่ 1 บทที่ 18 พุดคุยลองใจ

นางเงินซื้อทอดสายตาไปที่ของในหีบ นางดีใจจนพุดติด
ขัดพลงหยิบของต่างๆขึ้นมาดู "จะ...จะรังเกียจได้
อย่างไรเล่า? ซื้อจื่อช่างซื้อเกรงใจเสียจริง มอบของมีค่า
เช่นนี้..."

เจียงลั่วอวี่แอบเบ้าปาก และหันมายิ้ม "อาสะไ้ ทำไม
ถึงยังเรียกข้าว่าซื้อจื่อ เรียกข้าว่าอวี่เออร์เถิด อวี่เออร์
อยากเป็นกันเองกับท่านนะ"

เงินซื้อสิ่งเกิดอาการเขาที่อยู่ในช่วงสตรีและแสดงท่าทาง
เป็นผู้หญิง ในใจรู้สึกแปลกๆ ได้แต่จ้องมองจนใจลอย

จากข่าวที่ให้คนในจวนไปสืบมา ซื่อจื่อจะต้องรับ
ตำแหน่งต่อมิใช่หรือ? ทำไมถึงแสดงกิริยาราวสตรี แม้
แต่คำพูดคำจากก็เป็นไปด้วย หรือว่าเป็นเพราะต้องสืบ
ทอดตำแหน่งเซียวเหยาหวังจึงต้องแสร้งทำตัวเป็นชาย
แต่ใจจริงอยากจะเป็นผู้หญิง?

เงินซื้อคิดเรื่องนี้วุ่นไปมาจนลืมเรื่องที่เพิ่งถูกชนล้มไป
เมื่อครู

แววตาที่นางมองทำให้เจียงลั่วอวี่ต้องแสดงอาการนุ่ม

นวลยิ่งขึ้นอีก เขาทำให้ตัวเองดูน่าสงสาร แต่ในขนาด
เดียวกันก็ดูอ่อนโยนและน่าเกรงขาม

ถ้าจะพูดถึงการแสดง ใครจะสู้กับคนที่ผ่านความทุกข์
และการสูญเสียเลือดเนื้อมากถึง **20** ปีได้ ต้องทำตัว
เป็นทั้งภรรยาและเป็นทั้งบุรุษ ยากจะระบุเพศ ยังจะมี
ใครแสดงได้เก่งกว่าเขาอีก?

คนหนึ่งอ่อนโยน คนหนึ่งแสดงความใจดี พูดคุยกันที่
หน้าจวน บรรดาข้าน้อยไพร่และสาวใช้ได้ยินต่างก็มี
ความคิดและแววตาที่เปลี่ยนไป แต่คนที่ยังคงสงบนิ่ง
อยู่เช่นเดิมก็มีเพียงไปหมื่นอวี

"ถ้าเจ้าไม่รังเกียจ อาจจะเรียกเจ้าว่าอวีเออร์แล้วกันนะ"

เงินซื้อยังคงไม่แน่ใจในท่าทางเจียงลั่วอวี่ จึงต้องการ
ทดสอบขั้นต่อไป นางพุดพลางยิ้มและสะกิดไปที่มือผู้
ประคองนางอยู่

"เจ้าสนิทดูสิ ลูกท่านจวินหวังคนนี้รูปงามยิ่งนัก โตขึ้น
จะต้องเป็นชายหนุ่มที่ทรงเสน่ห์จนสาว ๆ ทั่วเมือง
ต้องมอบหัวใจให้แน่ ๆ!"

เจียงลั่วอวี่รู้ได้ทันทีว่านางกำลังทดสอบอะไรบางอย่าง
จึงแก้มองตอบไปด้วยสายตาไม่ค่อยพอใจว่า "อาสะไ้
พุดเกินไปแล้ว!"

เงินซื้อเห็นอาการดั่งนั้นก็ดีใจ คิดว่าตนเองจะสามารถ
หาเรื่องจับผิดเอาเรื่องซื้อจื่อผู้นี้ได้เป็นแน่แท้ รอยยิ้มเผย

ให้เห็นว่าดีใจ ลืมเรื่องที่เพิ่งโกรธไปจนหมด นางยื่นมือ
ไปจับแขนเขาเพื่อพาเข้าไปในจวน ในใจก็คิดว่าจะต้อง
ทำอะไรต่อ สายตาก็ยังไม่ละจากหีบของมีค่า

"อวีเออร์ รีบตามอาเข้ามา น้องๆเจ้ามารออยู่ข้างใน
นานแล้ว ขาดแต่เจ้าคนเดียวว ท่านแม่ท่านจะรอไม่ไหว
แล้ว!"

เล่มที่ 1 บทที่ 19 ต่างรู้ใจกัน

เจียงลั่วอวี่กำลังจะถูกมือที่เหมือนตีนไก่คว้าไว้ เขาถอย
ตัวไปก้าวหนึ่ง ใบหน้ายังคงยิ้มแย้ม จากนั้นคว้าข้อมือ
ชายชุดขาวที่อยู่ด้านหลังแล้วกล่าวว่า

"อาสะไ้ ข้าลื้มแจ้งท่านไป ตอนที่เดินทางมา...

อวี่เออร์เห็นคนกำลังตามฆ่าพ่อหนุ่มคนนี้ ก็เลยยื่นมา
เข้าช่วย ต่อมาได้ความว่าเขาเป็นคนในจวนแห่งนี้

อวีเออร์ก็เลยพามาด้วย ท่านดูสิว่าใช่ไหม?"

ไปหมิ่นอวีที่เดิมยี่นนิ่งอยู่ถูกเจียงลั่วอวีลากข้อมือมาก็มี
อาการชะงัก พอเห็นหน้าเจินซือถึงได้สติและจ้องนางตา
เขม็ง จากนั้นก็ดึงแขนตนออกจากมือของเจียงลั่วอวี

เจินซือที่กำลังอารมณ์ดี จนลืมว่ายังมีเรื่องไปหมิ่นอวี
ค้างคาอยู่ ใครจะนึกว่าเจียงลั่วอวีจะเอาปัญหากลับมา
โยนให้นาง ยิ่งเห็นหน้าหนึ่งๆกับรอยแผลนั้นก็ยิ่งทำให้
นางโกรธจนหน้าดำ ไม่พูดตอบอะไรและถอยหลังไป
สองสามก้าว

เจียงลั่วอวีมองดูเจินซือที่กำลังสะกดกลั่นความโกรธจน
หน้าดำไม่ยอมพูดตอบอะไร เขามองไปที่สาวรับใช้คน

สนิทก็คิดได้ว่าจะหาวิธีคลี่คลายสถานการณ์นี้อย่างไร

"เจ้าคุณสิ สีนํ้าท่านอาดูไม่ค่อยดี สงสัยจะมีอะไรผิดปกติตอนที่ล้มลงไป เป็นความผิดปกติทั่วๆ ريبพาท่านไปข้างโนเกิด เรียกหมอมามาตรวจดู อย่ามามัวเสียเวลาอยู่ที่นี้เลย"

สาวรับใช้คนสนิทเห็นท่าไม่ดี นายหญิงของตนโกรธจนหน้าดำเป็นก้นหม้อ จ้องไปที่ไปหมื่นอวีไม่กระพริบตา ถ้ายังอยู่ตรงนี้ต่อไปก็เกรงจะเป็นเรื่อง นางจึงอาศัยจังหวะนี้พานายหญิงเข้าจวนไป เหลือไว้สาวใช้หน้าตาสะสวยไม่กี่คนให้เป็นผู้นำทางเจียงลั่วอวี

เจียงลั่วอวีเห็นเงินซื้อเข้าจวนไปแล้วก็โบกมือให้สาวใช้

นำทางเดินล่องหน้าไปก่อน สาวใช้เดินก้าวหนึ่งก็หัน
กลับมามองก้าวหนึ่ง เจียงลั่วอวีคิดว่าแขนคนข้างๆอีก
ครั้ง

แต่ไม่คิดว่า ครั้งนี้จะคว้าได้เพียงความว่างเปล่า

ไปหมิ่นอวีก็มหน้าและหลบตัวออกไป

เจียงลั่วอวีเลิกคิ้ว มองไปที่หน้าอันนิ่งเฉยและพอเดาใจ
ได้ว่าอีกฝ่ายคิดอะไรอยู่ "เมื่อครูก็ยังคงดีๆอยู่ เกิดอะไรขึ้น
ล่ะ ในเมื่อกลับมาพบกับข้า ก็ต้องเข้าไปกับข้าสิ!"

ไปหมิ่นอวียืดตัวขึ้น ใช้นิ้วชี้อำพันมองกลับไป ปาก

บางๆเอ่ยขึ้นมาว่า "เมื่อครู..."

เจียงลั่วอู่มองหน้าเขากลับด้วยดวงตาและขนตาสีดำ
หนางอนดุงดงาม "มีอะไร"

ไปหมิ่นอวี่ยังคงจ้องเขม็ง ดวงตาของเขายังคงเหมือน
ครั้งแรกที่สบตากันบนรถม้าที่ช่างไสบริสุทธ์ เขาเอ่ยว่า
"ทำไมต้องแสร้งทำ?"

เล่มที่ 1 บทที่ 20 ลับๆ ล่อๆ

เจียงลั่วอี่ซื่อหมวดคิ้ว ทำหน้าไม่ประสีประสาถามกลับไป
ว่า "แท้จริงทำอะไรหรือ?"

พูดจบเขาก็เงยหน้าขึ้นไปบอกที่ป้ายสีทองที่เขียนว่า
"จวนจวินหวัง" หรีตาลงแล้วพูดว่า "เจ้านี่ช่างมั่นใจนัก
รู้ได้อย่างไรว่าไม่ได้มองข้าผิด บางทีข้าอาจจะเป็นเช่น
นั้น..."

ยังไม่ทันพูดจบ ไปหมิ่นอวีก็พูดแทรกขึ้นมา "ไม่มีทาง"

น้ำเสียงที่มั่นใจทำให้เจียงลั่วอวีชะงัก เขาหลับตาและ
เบือนหน้าไปอีกทาง ไปหมิ่นอวีสังเกตเห็นผมที่กระจัด
กระจายประหลาดบนบ่าด้วยเหตุการณ์เมื่อครู ที่ครอบมวย
ผมก็บิดเบี้ยวไป

ไปหมิ่นอวีมองสักพักก็ยกมือขึ้น ดูเหมือนกำลังจะไปจัด
มวยผมให้เขา แต่ยังไม่ทันที่จะสัมผัสโดน เจียงลั่วอวีก็
หันกลับมาหาเขาและยิ้มให้

"เข้าไปกันเถอะ ข้าอยากพบท่านย่าจะแย่แล้ว"

มือของโป๋หมิ่นอวี๋ชะงักค้างอยู่ ตาสีอำพันของเขามอง
ไปที่เจียงลั่วอวี๋ที่เปลี่ยนอารมณ์ไปมาง่ายดายและเลื่อง
ที่จะตอบคำถามเขา ช้ายังยื่นมือมาคว้ามือเขาไว้อีกครั้ง

"อย่าเพิ่งอแง พวกสาวใช้กำลังจ้องพวกเราอยู่"

เมื่อถูกคว้ามือไว้ได้ หางตาก็สังเกตเห็นว่าเขากำลัง
เคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ เข้ามาใกล้ทีละนิดๆ คนที่ไม่เคย
ชอบให้ใครมาแตะต้องอย่างเขากลับยอมโดยง่าย ทั้งที่
ตัวก็แข็งทื่อไปหมด

เจียงลั่วอวี๋เห็นท่าทีที่คล้อยตามของโป๋หมิ่นอวี๋ก็แอบ
อมยิ้ม แม้ว่าอีกฝ่ายจะตัวแข็งทื่อแต่ก็ยอมทำตาม มือ
ของเขาเย็นเฉียบ ทั้งคู่ก้าวข้ามประตูบ้านใหญ่ สาวใช้

รึบนำทางไปทางระเบียงด้านข้างเพื่อไปสู่ห้องโถง

สภาพภายในจวนจวินหวังยังคงเหมือนในอดีต แบ่งส่วน
หลักๆเป็นฝั่งตะวันออกและฝั่งตะวันตก

ฝั่งทิศตะวันออกเป็นส่วนที่พักขององค์หญิงลี่หยาง อา
รองจวินหวัง เงินซื้อ มู่ซื้อ และลูกๆ ที่เกิดจากชายาเอก
ทางฝั่งทิศตะวันตกฝั่งหนึ่งเป็นห้องรับแขกยาวติดกัน อีก
ฝั่งเป็นห้องที่มีทางเดินใกล้กับสวนดอกไม้ เป็นที่พัก
ของอนุภรรยา ลูกๆของพวกนางรวมถึงบรรดาสาวใช้

ในชาติก่อนนั้น เดิมทีเจียงลั่วอวี่และน้องๆจะต้องไปพัก
ที่ห้องทางฝั่งทิศตะวันตก แต่เพราะเงินซื้อต้องการแสดง
น้ำใจ จึงให้ทั้งสามพักที่ฝั่งตะวันออกแทน ห่างกับห้อง

จองเจียงฮ่วยลูกสาวตนเพียงสองประตู ทั้งที่ยังมีน้องชาย
ต่างมารดาที่อ่อนกว่าสองปีที่มีนามว่าเจียงลั่วไปมาพัก
ด้วย

เพื่อที่จะครอบครองทรัพย์สินสมบัติที่เจียงลั่วอวี๋ได้รับสืบ
ทอดมา และเพื่อจะสร้างความแตกแยกให้พวกเขา เงิน
ซื้อไม่สนใจหน้าตาหรือแม้กระทั่งชื่อเสียงของลูกสาวตน
เพราะคิดว่าเจียงลั่วอวี๋คงไม่รู้อะไร ยังคงซาบซึ้งที่นางมี
น้ำใจช่วยให้พ้นจากฝีมือโจรภูเขา

เล่มที่ 1 บทที่ 21 องค์หญิงลีหยาง

เขาพาไปหมื่นอวี๋มาถึงลานหน้าที่พักขององค์หญิงลี
หยางก่อนจะหยุดฝีเท้าลง มือที่จับกันก็ปล่อยออก เขา
ยืนค้างอยู่ที่นั่น จนกระทั่งมืออันเย็นเฉียบมาโดนที่มือ
เขาจึงรู้สึกตัว เขายิ้มและหันไปพูดกับไปหมื่นอวี๋ว่า

"จับมือเดินไปกับข้าได้แล้วสินะ?"

ไปหมิ่นอวีเห็นรอยยิ้มบนหน้าเขาก็รีบชักมือกลับ

แต่ครั้งนี้เจียงลั่วอวีอาศัยความไวคว้ามือเขาไว้ได้ ทั้งคู่พากันเดินไปเบื้องหน้า สาวใช้เล็กมานเปิดทางให้พวกเขา เจียงลั่วอวีถามขึ้นว่า "อาสะไ้เข้ามามาก่อนข้า ตอนนี้จะถึงแล้วใช่ไหม"

สาวใช้ที่ถูกถามเพียงจะรู้จักฐานะของผู้ที่ถามตนจากแม่เฒ่าคนหนึ่ง ทำให้รู้สึกตื่นเต้น ได้แต่ก้มหน้าตอบว่า "เรียน...เรียนชื่อจื่อ พระชายา พระชายารออยู่ด้านในแล้วเจ้าค่ะ"

เจียงลั่วอวี่มองสาวใช้คนนั้นด้วยความจำในอาการพูด
ราวกับคนติดอ่าง แม้ว่านางจะเลิกม่านให้เขาผ่านเข้า
ไป แต่เขาก็กลับหยุดตรงนั้นและปล่อยมือไปหมิ่นอวี่

"ขอโทษนะ ข้าเดินไวกไปหน่อย เลยพาเจ้ามาถึงห้อง
ท่านย่าด้วย ข้าทิ้งเจ้าไว้ตรงนี้...แบบนี้ดีเลย อีกเดี๋ยว
ข้าจะพาน้องๆออกมา รบกวณเจ้าช่วยพาพวกข้าไปที่
ห้องพักฝั่งตะวันตกด้วย ข้าไม่รู้ทาง"

ไปหมิ่นอวี่มองดูข้อมือที่ถูกจับจนแดงเพราะถูกลากให้
ตามมา และก็มองไปที่สาวใช้ซึ่งมีอาการประหม่าที่
กำลังเลิกม่านรอ เขาเหมือนจะรู้ว่าเป็นความตั้งใจของ
เจียงลั่วอวี่ แม้ว่าไม่อยากร่วมมือ แต่ก็พยักหน้ารับปาก

เจียงลั่วอวี่เห็นเขาพยักหน้าตอบก็รู้ว่าเขาหายโกรธแล้ว

หน้าตาก็กลับมาเป็นปกติ ว่าแล้วก็ชี้นิ้วไปที่มุมหนึ่งที่ไม่
มีแดดส่องและไม่เป็นเป้าสายตา "ตรงนั้นเหมาะที่เจ้า
จะไปยืนรอ พอออกมาข้างๆจะไปหาตัวเอง"

พุดจบก็น้อมตัวลอดม่านเข้าไปในห้อง เหลือไว้เพียงสาว
ใช้ที่ถอนหายใจด้วยความโล่งอกและไปหมั่นอวี้อยู่ที่
มองเขาจนลับตาหายไปในห้อง

เมื่อเข้าไปภายในห้อง กลิ่นหอมและไออุ่นก็กระจายไปทั่ว
เขาคิดว่าเขาควรจะแสดงท่าทีอย่างไรต่อองค์หญิงลี
หยาง เขาตีหน้าเศร้า ยืนให้สาวใช้ช่วยปลดผ้าคลุม เขา
ถอนหายใจและดึงชุดกระสอบที่ใส่ซ่อนไว้ด้านหลังขึ้นมา
เล็กน้อย แล้วเดินเข้าไปด้านหลังในความเชื่องช้า

ทันทีที่ม่านถูกเลิกขึ้น สาวใช้ก็ตะโกนบอกถึงการมาถึง
ของเขา ลำตัวตรงตรงสง่าเหมือนลำไผ่

อย่างก้าวที่เชื่องช้าและมั่นคงเหยียบย่ำลงบนพรมสีแดง

ดูไม่เหมือนว่าเขาเข้าห้องมาเพื่อพบท่านยากลับเหมือน
ว่าเขากำลังก้าวอย่างลงสู่ทะเลสีเลือดที่ไร้ขอบเขตเสีย
มากกว่า

"ทูลองค์หญิง จวินหวัง พระชายา...ชื่อจื่อมาถึงแล้วเพ
คะ"

เมื่อเดินเข้าไปถึงก็รู้สึกถึงดวงตาอันร้อนแรงที่จับจ้องมา

ที่ตัวเขา เขารู้ว่าผู้ที่นั่งตรงกลางคือองค์หญิงลีหยาง
ทางฝั่งตะวันออกคือจวินหวัง และฝั่งตะวันตกคือชายา
ทั้งสองของจวินหวัง ห่างไปไม่กี่กล่นก็มีเด็กสองคนคุก
เข่าอยู่ นั่นก็คือน้องๆต่างมารดาของเขานั่นเอง

ท่ามกลางสายตามากมาย เจียงลั่วอวี๋เดินไปเยื้องหน้า
น้องๆ เขาไม่เงยหน้ามององค์หญิงและจวินหวัง แต่
กลับทิ้งตัวคุกเข่าลง ภายใต้อุบัติกรรมที่ห่อหุ้มร่างเขาดู
เหมือนกำลังสิ้นเทา แต่กลับไม่มีเสียงอะไรเล็ดลอดออก
มา

เงินซื้อที่ยืนอยู่ด้านข้างเห็นเจียงลั่วอวี๋เดินเข้ามาถึงแต่
กลับไปขานเรียกย่าและอา อีกทั้งยังไม่เงยหน้ามององค์
หญิงลีหยางผู้เปี่ยมด้วยเมตตาที่นั่งรอเขามาเป็นเวลา

นานแล้ว นางขยับแขนที่ปวดจากตอนที่โดนชนล้มหน้า
ประตู ในใจก็คิดว่าซื้อจื่อทายาทเขี้ยวเหยาหวังช่างไม่รู้
ธรรมเนียมและไ้มารยาทเสียจริง ว่าแล้วนางก็คิดแผน
การขึ้นอีก

เล่มที่ 1 บทที่ 22 ใครไรร้ายาบท

หลังจากถูกเจียงลั่วอวี้นล้นจนปวดไปทั้งร่าง แต่ด้วย
ฐานะของซื่อจื่อและเพราะห่วงเรื่องภาพลักษณ์ภายใต้
สายตาของบรรดาสาวใช้ทำให้นางไม่สามารถต่อว่า
อะไรได้ ไหนจะหีบเครื่องประดับที่ทำเอาตาลายนี้อีก
แต่ไม่ได้หมายความว่าเงินซื่อจะไม่เอาคืน

ตอนนี้นางเห็นว่าเจียงลั่วอวี้นเป็นแค่คนไรร้ายาบทที่เอา
แต่นั่งคุกเข่าไม่มองหน้าใครและก็ไม่พูดอะไรอีกด้วย
นางเห็นว่าโอกาสดีมาถึงแล้ว จึงคิดจะใช้เหตุผลนี้พูดให้
องค์หญิงลี่หยางโกรธและต่อว่าเจียงลั่วอวี้นที่ไม่รู้
ธรรมเนียม

เมื่อคิดได้ดังนั้นแล้วนางกำลังจะเอ่ยปากพูด แต่เจียงลั่ว
อวี่ที่คุกเข่าอยู่ก็เกิดตัวสั่นขึ้นมาทันที จากนั้นก็เงยหน้า
ขึ้นมา

สายตาทุกคู่จ้องมองไปที่เขา เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมาทุก
คนถึงกับหน้าเปลี่ยนสี โดยเฉพาะองค์หญิงลี่หยางกับ
จวินหวังที่อยู่เบื้องหน้า ใบหน้าขาวใสและจิ้มลิ้มตอนนี้
ปรากฏหยดน้ำตาไหลออกมาบนดวงหน้าอันงดงามดวง
นั้น

เจียงลั่วอวี่ยังคงคุกเข่าอยู่ เขาเพียงแค่เงยหน้าขึ้นมาเท่า
นั้น ในขณะที่ร่างกายยังคงสั่นระริก ดวงตาที่จ้องมอง
องค์หญิงช่างดูน่าสงสารจับใจ ขอบตาแดงก่ำปากซีด
เขียว ฟันบนขบริมฝีปากล่างจนเป็นรอยแดงให้เห็นถึง

ความรู้สึกที่ทั้งดีใจและเสียใจระคนกัน

"...ท่านย่า...หลานอกตัณญ์คนนี่...มากราบท่าน
แล้ว!"

เสียงของเขาไม่ดังมากและติดสั้นเล็กน้อย แต่เสียงนั้นก็
ดังพอจะทำให้ภายในห้องเกิดความเจียบส้งัดลง นาง
เงินซื่อถึงกับพูดไม่ออก ส่วนนางมู่ซื่อก็ตะลึงงัน แม้แต่
เจียงสยงจวินหวังที่ไม่แสดงอาการใดๆ ก็ยังต้องหันมา
ให้ความสนใจหลานคนนี่

หลังจากที่เห็นว่าทุกคนให้ความสนใจตน เจียงลั่วอวี้ก็
คลานเข้าเข้าไปหาองค์หญิงลีหยาง และพูดด้วยน้ำ
เสียงสะอึกสะอื้นว่า "...ท่านย่า...ท่านพ่อ...จาก

หลานไปแล้ว...ตอนนี้...ตอนนี้หลานก็เหลือแค่ท่าน
ย่า...กับอาเองแล้ว..."

องค์หญิงลีหยางรู้สึกสงสารเจียงลั่วอวี๋จับใจ มือเหยียวย่น
ประคองใบหน้าอันงดงามของผู้เป็นหลาน นางเริ่ม
สะอื้นตามขอบตาเริ่มแดง "...เด็กดี...อวี๋เออร์เป็นเด็ก
ดี...พ่อเจ้าอาภัพ...คิดไม่ถึงเลย..."

คำว่าพ่อที่ออกจากปากทำสองทำให้แม้แต่เจียงสยงก็
พลอยรู้สึกเศร้าไปด้วย เขามองไปที่หลานและมองไปที่
องค์หญิงกียิ่งสงสารจนต้องถอดถอนหายใจออกมา

อายุเพียง **15** ปีก็ต้องมากำพร้าพ่อแม่ ไหนจะต้องสืบ
ทอดตำแหน่งจากพ่อเพียงจะไว้ทุกข์ครบปีก็ต้องไปอยู่ที่

ต่ำหลง มาขออาศัยในจวนของท่านอา และยังต้องคอย
ระมัดระวังตัวตลอดเวลา

คิดไม่ถึงเลยว่าบิดาและมารดาสุดที่รักจะจากไปในคืน
เดียว

เจียงลั่วอวี๋หยุดร้องไห้เพราะรู้ว่าตนจะแสดงเกินจริงไม่
ได้ ยิ่งเล่นตัวเองก็จะยิ่งถล่มลึกไปกับการแสดงครั้งนี้ทำ
ให้รู้สึกเศร้าไปด้วยจริงๆ ขอบตาแดงกำดูแล้วน่าเวทนา
ดวงตาเยือกเย็นจนเหมือนไร้แวว

เล่มที่ 1 บทที่ 23 ลูกกตัญญู

หากท่านพ่อท่านแม่ยังอยู่ ยังคงมองและยิ้มให้เขา ชาติ
ที่แล้วเขาคงจะได้รับความยุติธรรม ไม่ต้องถูกพวกผู้ดี
เหล่านั้นกลั่นแกล้ง ไม่ต้องมาเป็นชายาของหนานจิ้ง
หลงและถูกเขาใช้เป็นเครื่องมือในสงครามทางการเมือง

และก็ไม่ต้องถูกผู้ชายที่ไร้หัวใจคนนั้นหลอกใช้จนตนเอง
ต้องถูกส่งไปอยู่ตำหนักเย็น สุดท้ายก็ต้องตายเพราะดื่ม
ยาพิษ

และวันนี้ก็คงไม่ต้องมานั่งแสดงละครเช่นนี้!

องค์หญิงลีหยางมองใบหน้าที่ช่างน่าสงสารของเขา นาง
จึงมีอกกลับมาและหันไปส่งสายตาให้เจียงสยงผู้เป็นลูก
ชาย เจียงสยงเข้าใจทันทีว่ามารดาของตนต้องการอะไร

"อารุว่าเจ้าเป็นเด็กดี พี่นั้นเย็นนักเจ้าลุกขึ้นมาเถอะ"

เจียงลั่วอวี่ได้ยินดังนั้นก็เก็บอาการเศร้าโศกเอาไว้ แต่

เขายังคงไม่ลุกขึ้นยืนและพยายามฝืนยิ้มเพื่อให้ท่านย่า
ของเขาดีใจ จากนั้นจึงยกแขนเสื้อขึ้นปาดน้ำตา

ทันทีที่แขนเสื้อถูกยกขึ้นก็ปรากฏให้เห็นเสื้อกระสอบที่
เป็นชุดสำหรับไว้ทุกข์ซ่อนอยู่ด้านใน

ภาพที่เงินซื้อเห็นคือคนในตระกูลทั้งสามรุ่นที่แสดง
ความรักต่อกัน นางรู้ว่าการที่เธอไม่ได้ขานเรียกผู้ใหญ่
เพราะกำลังกลืนน้ำตา นี่ไม่ใช่ความไม่รู้ธรรมเนียมแต่
เป็นความกตัญญู นางได้แต่อดกลั้นไฟแค้นในใจเอาไว้
จนเมื่อนางยกขาขึ้นตีหม้างตาก็มองเห็นชุดไว้ทุกข์ที่ซ่อน
อยู่ด้านใน นางจึงตะโกนออกไป

"เจ้า...เจ้ายังสวมชุดไว้ทุกข์อยู่อีกหรือ?!"

โดยธรรมเนียมของตำลึงหากญาติผู้ใหญ่เสียชีวิตจะ
ต้องใส่ชุดกระสอบเพื่อเป็นการไว้ทุกข์

และหากมีญาติผู้ใหญ่เสียชีวิตลงลูกชายลูกสาวจะต้อง
ไว้ทุกข์สามปี แต่เจียงลั่วอวี่ยังเด็กและยังไม่ได้รับสืบ
ทอดตำแหน่ง ซ้ำยังต้องมาขออาศัยในจวนจวินหวัง
หากสวมชุดไว้ทุกข์เข้ามาต่อให้สวมไว้ด้านในก็ต้อง
ถูกต่อว่าว่านำความอัปมงคลเข้ามาด้วย เจียงลั่วอวี่รู้
เรื่องนี้มาจากชาติก่อน

แต่ว่าตอนนั้นเป็นองค์หญิงที่เป็นคนเห็น เรื่องนี้สร้าง
ความไม่พอใจให้แก่นางมาก และทำให้เจียงสยงดูถูก
เขามองว่าเป็นคนอกตัญญู

ดังนั้นครั้งนี้เขาต้องฉลาดขึ้น เขารู้ว่าท่านย่าไม่ได้กลัว
สิ่งอัปมงคล ในทางกลับกันนางต้องให้ความสำคัญกับ
ความกตัญญู ยิ่งเขาแสดงความกตัญญูออกมาก่อน
หน้าแล้วการใส่ชุดไว้ทุกข์ด้านในย่อมไม่เป็นปัญหา

แต่การกระทำของเงินซื้อนี้สิ โหวกเหวกโวยวายเช่นนี้คง
จะคิดว่าเป็นโอกาสดีใช่ไหม?

เจียงลั่วอวี๋กระหึ่มใจรีบหัดมือไปซ่อนไว้ทำราวกับกลัว
เงินซื้อ เขาแสร้งทำหน้าตาตกใจและรีบยัดชุดไว้ทุกข์
กลับเข้าไปด้านในตีหน้าเศร้าว่าคุณเข่าอยู่บนที่เดิม แต่ใน
ใจกลับมองเห็นได้ถึงความเย็นหยัดในเจตนา

"ท่านยาอภัยให้หลานด้วย หลานยังไม่ครบกำหนดไว้
ทุกข์...ไม่กล้าเลิกใส่ชุดนี้ ถ้าท่านยากับท่านอาเถิดว่ามัน
ไม่เป็นมงคลซ้ำก็จะ...จะ..."

เจียงลั่วอวี้ก้มหน้าเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แผ่วไปด้วยความ
ปวดร้าวในใจราวกับว่าถ้าท่านยาท่านอาต่อว่าเขา ก็จะ
พาน้องๆ ไปจากที่นี่ แต่ท่านแววตาของผู้เป็นย่าที่นั่งอยู่
บนตั่งมีแต่ความอ่อนโยนเมตตา รวมถึงความพึงพอใจก็
ได้ปรากฏขึ้นบนใบหน้า

"เด็กคนนี้นี่พูดอะไรโง่ๆ ไว้ทุกข์ให้พ่อแม่เป็นเรื่อง
ธรรมดา ซ้ำจะไปถือสาอะไรกัน คนในตระกูลเดียวกัน
ทั้งนั้น เจ้ารีบลุกขึ้นมา อาของเจ้าก็บอกแล้วว่าพี่นั้น
มันเย็นเลิกคุกเข่าได้แล้ว ดูเจ้าก็บอบบางเสียขนาดนี้ลม

พัดที่เจ้าก็แทบจะล้มลงไปแล้ว เจ้าเป็นถึงพี่จื้อนะ...

มานั่งกับย่านี่มาให้ย่าดูเจ้าให้เต็มตาหน่อย"

เจียงลั่วอวี่ได้ยืนดังนั้นก็รู้ว่าตนเองมาถูกทางแล้ว รอยยิ้มอ่อนๆปรากฏบนใบหน้า เขาเงยหน้าและเตรียมลุกขึ้นยืนแต่ทันใดนั้นเองเขาก็แสดงท่าที่เกรงกลัวนางเจินชือที่อยู่ด้านข้าง จึงได้แต่หม้มปากและส่งเสียงเบาว่า

"แต่เมื่อครู...อาสะไ้..."

เล่มที่ 1 บทที่ 24 โหวกเหวกไวยวาย

ถึงแม้เจียงลั่วอวี่จะไม่เอ่ยปากองค์หญิงก็ไม่ชอบการ
กระทำเช่นนั้นของสะไก้คนนี้อยู่แล้ว ตลอดเวลาที่แต่ง
เข้ามาในจวนองค์หญิงสังเกตเห็นว่าเงินซื้อผู้นี้เป็นคนใจ
แคบและละโมภ นางจึงไม่ชอบสะไก้คนนี้เป็นทุนเดิม

แต่เป็นเพราะตนเองมาพักอยู่ในจวนนี้และต้องไ้หน้า

ลูกชาย ที่ผ่านมาก็เพิ่งเสร็จปิดตาข้างหนึ่งทำไม่รู้ไม่เห็น
อะไร ช่วงหลังมาสุขภาพก็ไม่ค่อยแข็งแรง อายุอานามก็
มากแล้ว เตรียมที่จะมอบอำนาจการดูแลจัดการภายใน
จวนให้สะใภ้ทำแทน ส่วนตนเองจะได้ถือศีลกินเจในช่วง
บั้นปลาย

แต่พอมาถึงวันนี้ ตั้งแต่ที่เจียงลั่วอวี่ยังมาไม่ถึงจวนก็ถูก
พวกโจรตามล่า โชคดีที่รอดมาได้ แต่ก็ทำให้ตกใจจน
น้ำตานองหน้า เมื่อเข้ามาในจวนแล้วยังต้องมาเจอคน
โวยวายเรื่องที่เขาใส่ชุดไว้ทุกข์จนไม่กล้าลุกขึ้นอีก องค์
หญิงเลยคาดคะเนได้ว่าถ้าหลานคนนี้เข้ามาอยู่ในจวน
ถาวรเงินซื้อจะต้องหาเรื่องเล่นงานแน่ๆ นี่ไม่เท่ากับหนี
เสือปะจระเข้หรือ?

แต่นี้ก็เป็นเพียงแค่การคาดเดาเท่านั้น สายตาของนาง
มองไปยังหลานชายที่กำลังก้มหน้า นางรู้ตัวว่าคงอยู่ทำ
อะไรได้อีกไม่นานจึงได้แต่หันไปมองเจียงสยง

เจียงสยงเมื่อเห็นสายตาที่มีนัยติเตียนจากมารดาสีหน้า
ก็ชิงขยับขึ้น เขาปราดตามองไปที่เงินซื้อชายาเอกของตน
ที่กำลังตระหนกตกใจ ก่อนจะกวาดสายตากลับมาที่
เจียงลั่วอวี่ผู้นำสงสาร ส่วนนางมู่ซือนั้นยังคงสงบนิ่งไม่
แสดงอาการใดๆ ออกมา สีหน้าของเจียงสยงแสดงถึง
ความเข้าใจในเหตุการณ์ตรงหน้า เขาพูดด้วยน้ำเสียง
ทุ้มต่ำว่า

"มีอะไรให้น่าตกใจจนต้องโวยวายออกมานักหนา วัน
พรุ่งนี้ท่านแม่จะส่งมอบบัญชีต่างๆ เจ้าที่เป็นถึงนาย

หญิงกลับมาทำท่าทางเช่นนี้ เจ้าจึงขังตนเองอยู่ในห้อง
เพื่อสำนึกผิดเสีย ส่วนเรื่องจัดการบัญชีก็มอบให้สว
ินทรงเป็นผู้จัดการแทน!"

สวินทรงคือชื่อจริงของนางมู่ซื่อ

เมื่อสิ้นเสียงคำสั่งจากประมุขของบ้านมู่ซื่อก็รีบยืนขึ้น
น้อมรับคำสั่ง ส่วนเงินซื้อที่นั่งอยู่ข้างๆ โกรธจนใบหน้า
บูดเบี้ยว นางมองค้อนไปยังมู่ซื่อและกำลังจะพูดแย้งขึ้น
มา แต่เจียงสยงกลับเบือนหน้าหนีมองไปที่เจียงลั่วอวี่ซึ่ง
ตอนนี้ได้ลุกขึ้นไปนั่งข้างองค์หญิงแล้ว แม้ว่าดวงตาจะ
ยังแดงก่ำแต่มุมปากก็มีรอยยิ้มกันทั้งย่านหลาน เจียงสยง
รู้สึกพอใจเป็นอย่างมาก

แม้ว่าลูกคนใหม่ของพี่ชายตนจะมีสองเพศและอายุน้อย
จึงดูไม่ออกจะมีความเป็นสุภาพบุรุษมากแค่ไหน แต่
สังเกตจากอากัปกิริยาและการแสดงออกก็ทำให้รู้ว่าเป็น
คนกตัญญูรู้คุณแค่นี้ก็มากพอแล้ว

เจียงลั่วอวิ้มองดูเจียงสยงเอ๋ยปากพูดคุย รอยยิ้มของ
ท่านอาดูอ่อนโยนยิ่งนัก เขาแสร้งทำเป็นไม่ได้ยินการพูด
คุยกัน ได้แต่มองดูท่านอาพูดคุยด้วยน้ำเสียงนอบน้อม
กับท่านย่าของตน

ในอดีตชาติด้วยฐานะที่กำกึ่งทำให้เขาได้มีโอกาสเข้า
ร่วมงานเลี้ยงกับบรรดาฝ่ายใน สตรีชั้นสูงและบรรดา
หญิงที่ยังไม่ออกเรือน อีกทั้งยังเคยออกงานกับหนานจิ้ง
หลงร่วมกับพวกฝ่ายหน้า ดังนั้นเขาจึงรู้วิธีการเข้าสังคม

เป็นอย่างดี ต้องพูดจาให้เป็นมงคลและทำตัวให้น่ารัก
เอาใจท่านย่าด้วยเรื่องพระเรื่องเจ้า ทำเอาท่านย่ามี
ความสุขและชมเขาไม่ขาดปาก

ขอเพียงองค์หญิงลีหยางผู้เป็นย่ามีความสุขเจียงสยงก็
ไม่ติดใจอะไรในตัวหลานคนนี้ หน้าตาของเขาจึงเผยให้
เห็นถึงรอยยิ้มแห่งความสุข

เจียงสยงถือเป็นประมุขของบ้าน เมื่อเขารู้สึกดีกับเจียง
ลั่วอวี่ มูซื่อที่ฉลาดเฉลียวก็พลอยชื่นชมหลานคนนี้ไป
ด้วย ทำเอาเงินซื้อที่อยู่ด้านข้างนั่งหน้าหมองจนน้ำตา
แทบไหลริน

เล่มที่ 1 บทที่ 25 น้องต่างมารดา

แต่ถึงกระนั้นนางก็ยังไม่ได้โกรธจัด นางมองไปที่เจียงลั่ว
อวีที่ตั้งแต่เข้ามาก็เอาแต่คุยกับองค์หญิงไม่ได้สนใจ

น้องๆ นางก็คิดจะใช้ข้อนี้มาทำร้ายเขา ใส่ร้ายว่ามัวแต่
เอาใจท่านย่าไม่รักน้องนุ่ แต่แล้วเจียงลั่วอวี้ก็เอ่ยขึ้นว่า

"ท่านย่าน้องๆ ยังคุกเข่าอยู่ตรงนั้นท่านย่าโปรดเมตตา
เมื่อครู่ท่านบอกว่าพื้นมันเย็นน้องทั้งสองคนร่างกาย
บอบบางกว่าข้า ไหนจะเดินทางมาตั้งไกล รีบให้พวก
เขาลุกขึ้นเถิด พวกเขาเป็นเด็กดีเป็นลูกๆ ของท่านพ่อ
เหมือนกัน ให้พวกเขาเข้ามาให้ท่านดูให้เต็มตาบ้างดี
ไหมขอรับ?"

"อย่ารู้ว่าเจ้าเป็นพี่ที่ดี" พุดจบองค์หญิงก็มองไปยังเด็ก
ชายหญิงสองคนที่คุกเข่าอยู่บนพื้นก่อนจะกวักมือเรียก
เข้าไปหา นางเงินซื้อที่หาเรื่องไม่สำเร็จก็น้ำเปลี่ยนสี
องค์หญิงกล่าวต่อว่า "ในเมื่อพี่เจ้าออกปากแล้วพวก

เจ้าก็ลุกขึ้นเถอะ"

เด็กสองคนได้ยืนดั่งนั้นกิริบก้มหัวคำนับลงกับพื้น "ขอบ
คุณท่านย่า"

เมื่อเจียงลั่วอวี่สังเกตเห็นว่าน้องๆ ลุกขึ้นแล้วจึงหลบไป
ยืนที่มุมมุมหนึ่ง เขายืนห่างจากสาวใช้ออกไปเล็กน้อย
เทียบกับตนเองที่ได้นั่งข้างองค์หญิงก็อดไม่ได้ที่จะต้อง
ถอนหายใจ เพราะรู้ว่าลูกของภรรยาเองไม่มีฐานะอะไร
ในบ้าน ที่ทำได้ก็มีแค่นี้ แต่เขาก็ยังคงสังเกตอาการปฏิกิริยา
ของน้องๆ ต่อไป

น้องสาวต่างมารดานามว่าเจียงลั่วฉินนางแสดงสีหน้าไม่
ค่อยพอใจนัก แต่เพราะบรรดาสายตาที่กำลังมองมาก็

ทำให้นางไม่กล้าแสดงอะไรออกมามาก

ส่วนน้องชายต่างมารดาเจียงลั่วไปกลับไม่แสดงท่าทีไม่
พอใจอะไรออกมาแม้แต่บ่อย แถมยังส่งสายตาให้พี่
ชายกลับมาเหมือนมีอะไรในใจ แม้จะถูกเรียกให้ลุกขึ้น
เข้าไปหน่อยแต่เขาก็ยังคงมีท่าทีที่มีเคารพ

หือ?

ปฏิกิริยาของน้องสาวพอเข้าใจได้ แต่น้องชายนี้สิดูท่า
จะฉลาดไม่เบา?

เจียงลั่วอวี๋ละสายตาและแอบยิ้ม

คุยไปคุยมาเจียงลั่ววี่ก็เห็นว่าท่านย่าดูจะเหนื่อยล้า
แล้ว เขารีบลุกขึ้นและกำลังจะเอ่ยปาก แต่หูกก็พลันได้
ยินเสียงเล็กม่านพร้อมเสียงจากสาวใช้ลอยเข้ามา

"องค์หญิง ท่านอ๋อง พระชายา คุณหนูใหญ่มาแล้วเจ้า
ค่ะ"

เจียงฮ่วยมาแล้ว

คุณหนูใหญ่ คำนี้ทำให้เจียงลั่ววี่ที่กำลังจะคารวะท่าน
ย่าต้องชะงักมือ ดวงตาของเขาสั่นไหวและรอยยิ้มก็ยิ่ง
ชัดเจนขึ้น

เจียงฮ่วย...ชาติก่อนเขาสาปแข่งไว้ว่าจะต้องให้นางมา
ชดใช้เขาด้วยชีวิต

แค่ได้ยินชื่อของนาง เขาก็รู้สึกเหมือนมีไฟมาแผดเผา
เลือดในกายจนตัวเองแทบจะเปลี่ยนเป็นลูกไฟ รวากับ
จะได้กลิ่นผิวหนังที่ถูกเผาไหม้จนเกิดกลิ่นเน่าและกลาย
เป็นไอควันจากปากผีร้ายในนรกก็ไม่ปาน

เจียงฮ่วยมาถึงเสียที

เล่มที่ 1 บทที่ 26 ศัตรูเผยตัว

เสียงผีเท้าที่โกล้งเข้ามาทำให้เจียงลั่วอวี่เตรียมรอยยิ้มที่
หวานที่สุดตั้งแต่ก้าวเข้าจวนมาไว้พร้อมแล้ว เจียงฮุ่ย
เป็นหญิงสาวผู้มีความงดงามราวกับดอกโบตั๋น⁺มองมาที่
เขาด้วยความสงสัย น้ำเสียงอันอบอุ่นตอบกลับแทน
สายตาไปว่า

"น้องพี่"

เมื่อชาติก่อนตอนพบกับนาง ความรู้สึกเป็นอย่างไรกัน
นะ?

การแต่งกายของนางยังคงเหมือนเดิม นางสวมเสื้อสีฟ้า
ลายโบตั๋นกับกระโปรงทรงบัว ประดับผมด้วยปิ่นหยก
ขาวรูปดอกโบตั๋นและมีดอกไม้อีสาวแซม ยามเดินก็มี
เสียงกระพรวนหอมกรุ่นไปทั้งร่าง ท่าทางการยืนของ
นางงดงามราวกับเทพธิดา

น่าเสียดายครั้งนี่ก็เป็นแค่เทพธิดาเพียงปรางค์เดียว

เจียงลั่วอวี๋แสดงใบหน้ายิ้มแย้มให้ด้วยความอ่อนโยน
แต่ในใจพยายามปิดบังความรู้สึกเกลียดชัง เขากระพริบ

ตากลมมองด้วยความใสซื่อ

เจียงฮ่วยเดิมที่จะเข้ามาคารวะท่านย่าและท่านพ่อท่าน
แม่ ด้วยความที่นางมีอายุเพียง**13-14** ปีและเป็นลูก
สาวคนโตของบ้าน ทำให้นางถูกเลี้ยงดูมาอย่างทะนุ
ถนอมราวไข่มุกจากมารดา เมื่อมารู้ว่าเจียงลั่วอวีมาที่
จวนนางก็นึกสนใจ เมื่อนางได้ยินเสียงเขาจึงหันไปมอง

ทันทีที่นางหันไปมอง นางก็ถึงกับชะงักไป

เจียงลั่วอวีในตอนนี้อายุ **15** ปี เป็นคนสองเพศซึ่งอยู่
ในวัยที่ความงามบานสะพรั่งออกมาจนแยกเพศไม่ได้ว่า
เป็นชายหรือหญิง เขามีความงามอย่างน่าประหลาดดู
สูงส่งแต่ก็เป็นกันเอง ดวงตาอันน่าพิศมัยกับรอยยิ้มซึ่ง

ปรากฏอยู่บนใบหน้าของร่างที่ยืนอยู่ข้างหน้าต่าง แสง
แดดที่สาดส่องเข้ามากระทบหน้าที่งดงามราวกับหยกยิ่ง
ช่วยขับให้เขาดูราวกับเทพดา

เจียงลั่วอวี่เห็นอาการเสียจริตของเจียงฮู่ก็แอบยิ้มเยาะ
ในใจ นางมองจนเพลอลืมตัว เจียงลั่วอวี่จึงแอบทำ
ไข่มุกหล่นลงบนพรมแล้วไข้เท้าเหยยให้ไข่มุกกลิ้งไปทางที่
นางยืนอยู่

เจินซื่อเห็นว่าลูกสาวเข้ามาถึงก็ยังไม่ได้คารวะย่ากับ
บิดาซ้ำยังเอาแต่จ้างผู้ชายนางจึงรีบจะเอ่ยปากเรียก แต่
ก็ถูกเจียงลั่วอวี่พูดนำขึ้นมาก่อน

เขาใช้น้ำเสียงทุ้มต่ำและเป็นมิตรพูดกับนางผู้กำลัง

ตะลึงในความงามของตนว่า "เกิดอะไรขึ้นกับน้อง
หรือ? ทำไมจึงกลัววืตาไม่กระพริบเช่นนี้? ท่านย่ากับ
ท่านอา กำลังรอกการคารวะจากเจ้าอยู่นะ!"

แม้ว่าเขาจะพูดด้วยน้ำเสียงเบาแต่ทั้งองค์หญิงและจวิน
หวังก็ได้ยินชัดเจน สีหน้าของทั้งคู่ไม่สู้ดีนัก องค์หญิงผู้
เป็นย่ากำลูกประคำในมือแน่นและกล่าวด้วยน้ำเสียง
เยือกเย็นแกมดุ "ไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่ ไซ้ไม่ได้!"

เจียงสยงแม้ไม่เอ่ยปาก แต่เมื่อมองไปที่หลานชายก็รู้สึก
ว่าตนอบรมลูกสาวไม่ดีพอจนสร้างความขายหน้าต่อ
หน้าหลานชาย จึงพูดด้วยความไม่พอใจว่า

"ฮุยเออร์ยังไม่รับคารวะอีก จ้องมองพี่เขาทำไมนัก!"

เจียงฮุยถูกผู้ใหญ่อั้วทั้งสองตำหนิ ตนเองไม่เคยทำอะไรผิด
มาก่อนจึงรู้สึกงุนงง นางหันหน้ากลับมาจากนั้นก็รีบ
คารวะผู้ใหญ๋ นางสังเกตเห็นว่าทั้งสองยังคงโกรธอยู่จึง
ส่งสายตาไปขอความช่วยเหลือจากเงินซื่อผู้เป็นมารดา

เล่มที่ 1 บทที่ 27 เปียกไปทั้งตัว

เจียงลั่วอยู่รู้ได้ทันทีว่าถ้าหากเงินซื้อทาสายตาอ่อนวอน
ของลูกสาวไม่ได้นางจะต้องเอ่ยปากขอโทษแทน ถึง
เวลานั้นองค์หญิงกับเจียงสยงที่กำลังโกรธนางอยู่ก็อาจ
จะยิ่งโกรธมากขึ้นและอาจจะทำให้เจียงฮุยพลอยถูกดู
หมิ่นยิ่งกว่าเดิม ดังนั้นนางต้องไม่ยอมเปิดปากแน่นอน

แต่เงินซื้อไม่ช่วยนางก็จะยิ่งแก้ตัว ถึงตอนนั้นก็จะเป็น
โอกาสอันดีที่จะหาเรื่องให้นาง

เงินซื้อแม้จะได้รับสายตาอ่อนวอนจากลูกสาวแต่เมื่อ

มองไปที่ประตูหน้าต่างของบ้านนางก็รู้ว่าไม่ควรปริปาก
ยิ่งพูดยิ่งแค้นนางจึงได้แต่หลบสายตาของลูกสาวที่มอง
มา

เจียงลั่วอวี่สังเกตเห็นสายตาของสองแม่ลูกก็นึก
กระหึ่มในใจ เขาแอบมองไปที่ไข่มุกซึ่งตกอยู่บนพื้นไป
ก่อนหน้านี้ เขาแสวงยื่นมือไปหยิบถ้วยน้ำชา แต่แอบใช้
เท้าเขี่ยไข่มุกไปด้านหลังเจียงฮุย ก่อนจะส่งถ้วยน้ำชา
ให้

"น้องพี่เจ้าจะกลัวอะไร? ท่านย่ากับท่านอาเป็นคนมี
เมตตา เจ้าอาจจะเสียมารยาทไปบ้างต้องโทษที่พี่ส่ง
เสียงจนเจ้าตกใจ น้องพี่จงยกน้ำไปขอโทษท่านย่าเสีย
ขอท่านย่ากับท่านอาเห็นแก่ลั่วอวี่อย่าถือสาน้องหญิง

เลยขอรับ"

การกระทำของเขาแสดงให้เห็นว่ากำลังหาทางออกให้
เจียงฮ่วย บรรยายภาศในห้องผ่อนคลาย ลงองค์หญิงมอง
มาที่เขาด้วยสายตาอ่อนโยนและไม่ได้พูดปฏิเสธเป็น
การแสดงว่าเห็นด้วยกับคำพูดของเขา ในมือขององค์
หญิงลูบลูกประคำรอให้เจียงฮ่วยยกน้ำชาเข้ามา แค่นี้
นางก็พร้อมจะยกโทษให้หลานสาวแล้ว

เจียงฮ่วยไม่คิดว่าเจียงลั่วอวี่จะช่วยตนรับน้ำชา ด้วย
ความตื่นตันและความรู้สึกขอบคุณทำให้ความคิดสับสน
ประมาทของนางที่มีเมื่อครู่หายไปจากใจไม่มากนักน้อย
สายตาลอบมองเจียงลั่วอวี่ลูกพี่ลูกน้องผู้งามสง่า แต่ก็
แฝงไว้ด้วยความอ่อนหวานอย่างบอกไม่ถูก ยังดีที่

สถานการณ์ดีขึ้นมาน้อยนางจึงประคองถ้วยน้ำชาเดิน
ไปเบื้องหน้า

ตอนนี้ নয়น์ตาของเจียงลั่วอวี๋แฝงนัยเย้ยหยันเอาไว้ เขา
มองดูเจียงฮุยก้าวเหยียบไปบนเม็ดไข่มุกที่พื้น ตัวนาง
โอนเอนต่อมาก็เซไปมาจนหกล้มลง ถ้วยน้ำชาในมือ
หลุดมือกระเด็นออกไป น้ำร้อนในถ้วยสาดโครมลงบน
ร่างขององค์หญิงจนเปียกไปทั้งตัว นางรีบถอยหนีทันที

จากเดิมที่องค์หญิงรอให้หลานสาวยกน้ำชามาขอขมา
แต่ใครจะคิดว่าจะออกมาเป็นเช่นนี้ จากเดิมที่โกรธจน
หน้าเขียวตอนนี้ใบหน้ายิ่งเปลี่ยนไปเป็นสีดำเหมือนกัน
หม้อ นี่ไม่ใช่แค่ความโกรธแต่กลายเป็นความเกรี้ยว
กราดไปแล้ว แม้แต่น้ำเสียงที่เปล่งออกมาก็สั้นจนน่า

กลัว

"เจ้า...เจ้านี้...คุกเข่าลงเดี๋ยวนี้!"

เมื่อนางโกรธขึ้นมาสัญญาตญาณแห่งความเป็นน้องสาว
ของฮ่องเต้ในรัชกาลก่อนก็ผุดขึ้น ปลายนิ้วเรียวเหยียดชี้
แสดงถึงอำนาจบารมี เสียงที่แผดดังด้วยความถือตัวทำ
เอาเจียงฮ่วยที่เพิ่งล้มลงไปจนเจ็บตัวต้องรีบดันตัวขึ้นมา
อยู่ในท่าคุกเข่า นางก้มหน้าด้วยความหวาดกลัวรอรับ
คำสั่งสอนจากผู้เป็นย่า

เล่มที่ 1 บทที่ 28 ตัวอย่างที่ดี

เหตุการณ์ที่เจียงฮ่วยล้มลงไปเกิดขึ้นไม่ไกลจากตัวของ
เจียงลั่วอวี้ นัก เขารีบใช้เท้าเหยียบบช่อนไข่มุกที่พื้นและ
ออกแรงบิดจนละเอียดกลายเป็นผง จากนั้นจึงค่อยๆ
เกลี่ยจนกระทั่งมันหายไปอย่างไร้ร่องรอย

"ท่านแม่อย่าเพิ่งโมโหไปเลย เดี่ยวจะเสียสุขภาพ"

เจียงสงเห็นมารดาของตนโกรธจัดจนสีหน้าไม่น่าดู แต่
ก็ไม่ได้ซ้ำเติมลูกสาว แต่เขาหันไปมองนางเงินซื้อจน
นางสั่นสะท้านด้วยคำพูดว่า

"เงินเจียนเยียนดูลูกสาวคนดีของเจ้า! บ้างอาจถึงขนาด
สาदन้าชาใส่ท่านแม่!"

เงินซื้อที่ถูกจ้องมองและได้รับคำต่อว่าจากสามีก็รีบลุก
ขึ้นอธิบาย "ท่านอ๋อง ท่านแม่ ฮุ่ยเอ๋อร์ไม่ได้ตั้งใจ! นาง
แค่ลืมนางไม่ทันระวังนะเพคะ..."

เจียงฮุ่ยได้ยินเสียงของมารดาที่ออกมารับแทน นางก็กลับ
มามีสติราวกับได้กินยาวิเศษเข้าไป นางทำท่าทางน่า

สงสารพูดเสียงอ่อนว่า "ท่านพ่อ ท่านย่า ฮุยเออร์ไม่ได้
ตั้งใจจริงๆ เมื่อครู่รู้สึกเหมือนเหยียบ...เหยียบโดนอะไร
สักอย่าง..."

เงินซื้อได้ฟังดังนั้นก็ตาเบิกโพลงเตรียมจะช่วยอธิบาย
เจียงลั่วอวี๋ยิ้มอย่างอ่อนโยนก่อนจะยืนขึ้นตรงข้างตั้ง
แสดงการคารวะและกวาดตามองไปที่เจียงฮุย จากนั้น
จึงหันมาพูดเบาๆ กับผู้ใหญ่ทั้งสองว่า

"ท่านอา ท่านย่า น้องฮุยเออร์ก้าวถูกแล้ว ลั่วอวี๋
มองอยู่ตลอด บนพื้นเหมือนว่าจะมีเม็ดไข่มุกหรืออะไร
สักอย่างที่ทำให้น้องเหยียบพลาด...หือ? มันหายไป
ไหนแล้วนะ..."

เขาทำสีหน้าประหลาดใจและกลับไปมองยังบริเวณ
รอบๆ ที่เจียงฮุยยืนอยู่แต่ก็ไม่พบอะไร เขาจึงพูดต่อด้วย
ใบหน้าอ่อนโยนปนรอยยิ้มว่า "แต่...แต่มันเล็กเหลือ
เกินลัวอวี่ก็หาไม่เจอเช่นกัน แต่น้องหญิงไม่ได้ตั้งใจแน
นอนพะยะค่ะ ท่านย่ากับท่านอาเห็นแก่ซ้ายกโทษให้
น้องด้วย"

"อวี่เออร์เจ้าเป็นเด็กดีจริงๆ" องค์หญิงที่ได้ยินคำว่า
ไข่มุกสีหน้าและอารมณ์ก็เบาลง อีกทั้งเจียงลัวอวี่ก็ช่วย
เจียงฮุยแก้ต่างด้วย นางมองไปที่เจียงฮุยซึ่งถูกเลี้ยง
อย่างตามใจมาตั้งแต่เล็กจนโต เมื่อนางทำอะไรผิด
พลาดไปก็ทำให้ผู้เป็นย่ารู้สึกผิดหวัง

เทียบกับเจียงลัวอวี่ที่รู้จักวางตัวและกตัญญูแล้ว หลาน

สาวที่อยู่ตรงหน้า...เทียบกันไม่ติด

"น้องเจ้าตั้งใจหรือไม่യാรู้แก้ไข"

เจียงสงเห็นเจียงลั่วอวี่ออกปากช่วยโดยอาการสงบไม่
มีความตื่นตระหนกหรือซ้ำเติมก็ได้แต่ถอดถอนใจ เขา
พูดด้วยน้ำเสียงผิดหวังในตัวลูกสาวว่า "ถ้าวันนี้พี่เจ้าไม่
ขอร้องพ่อจะถลกหนังพวกพี่เลี้ยงที่คอยดูแลอบรมเจ้า
เสียให้หมด แล้วค่อยโยยเจ้าจนกว่าจะสำนึก เจ้าลูกไม่
รักดี!"

"ฮุยเออร์ทำตัวไม่ดีไม่สมกับที่ได้รับการอบรม" องค์
หญิงเห็นบุตรชายสั่งสอนลูกสาวไหนจะนำมาเปรียบกับ
ตัวอย่างที่ดีอย่างเจียงลั่วอวี่ยิ่งทำให้นางรู้สึกขัดใจใน

กิริยาของเจียงฮ่วย นางหรีตาและกล่าวด้วยน้ำเสียงเด็ด
ขาดว่า "ตั้งแต่วันนี้ปิดห้องสำนักมืด ถ้ายังไม่ปรับปรุง
ตัวให้เป็นผู้เป็นคนก็ไม่ต้องออกมาอีก!"

เล่มที่ 1 บทที่ 29 ต้องโทษที่ใคร

เจียงฮ่วยได้ยื่นคำสั่งให้ปิดห้องสำนึกผิดก็ถึงกลับหน้าซีด
แต่ไหนแต่ไรมาเขาเคยแต่ถูกพ่อแม่ตามใจและดูแล
อย่างดี นางไม่เคยทำความผิดอะไรใหญ่โต แต่ใครจะรู้
ว่าวันนี้จะโชคร้าย อารามตกใจก็ไม่สนใจแม้แต่สายตา
แม่ตนเอง นางเข้าไปดึงแขนเสื้อเจียงฮ่วยวีและพูดขอ
ร้อง

"ฮ่วยเออร์ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ...ท่านพี่...ท่านพี่เห็นมุกเม็ต
นั่น...ท่านรู้ว่าข้าไม่ผิด...มุกนั้นอยู่ไหนรีบหากัน
เถอะ..."

เจียงฮ่วยถึงจนแขนเสื้อสีครามของเขาบิดเบี้ยวไม่เป็นทรง
แต่รอยยิ้มของเขากลับลึกขึ้น เขาหันไปมองใบหน้าอัน

งดงามของนางก็รู้สึกได้ถึงความร้อนรนในทุกที่ที่นาง
แตะต้องโดน

ให้ชำมองเห็นว่าเจ้าไม่ได้รับความยุติธรรมงั้นหรือ?

แล้วเมื่อชาติก่อนที่ข้าถูกส่งไปตำหนักเย็น เจ้าก็รู้ว่าข้าก็
ไม่ได้รับความยุติธรรมเช่นกันนี้?

หรือว่า...แท้จริงแล้วเจ้านั้นแหละที่เป็นคนใส่ร้ายข้า?!

ในใจยิ่งแค้นไบหน้าก็ยิ่งแสดงออกถึงความอ่อนโยน เขา
มองดูไบหน้าที่งดงามและท่าทางของนางที่มาขอร้องเขา
ราวกับว่าเขาเป็นดังเทวดามาโปรดก็ไม่ปาน เพียงแต่ว่า

เทวดาตรงหน้ากลับมีสีหน้าลำบากใจและพูดเสียงทุ้มต่ำ
ว่า

"น้องพี่ ท่านยากกับท่านอาบอกแล้วไปถึงตอนนี้จะหาเจอ
ก็..."

"เจ้าลูกไม่รักดีเจ้าไปดิ่งแขนพี่เจ้าทำไมรีบปล่อยมือ
เดี๋ยวนี้นะ เจ้ากลับห้องไปสำนึกผิดซะ!" เจียงสยงเพ็ง
พลอบมารดาเสร็จหันไปเห็นลูกสาววิ่งแขนเสื้อเจียงลั่ว
อวื้ออย่างแรงจนชุดแทบจะขาดเขาก็ยิ่งโกรธ ดวงตาเบิก
กว้างก่อนจะชี้นิ้วไปยังบรรดาสาวใช้ที่กำลังอ้าปากค้าง

"พวกเจ้ารีบมาพาคุณหนูใหญ่กลับไป ไม่มีคำสั่งจากข้า

ห้ามให้นางออกมาทำขายหน้าอีก!"

สาวใช้เหล่านั้นส่วนมากเป็นคนของเงินซื้อ เมื่อพวกนาง
รู้ว่าต้องทำตามคำสั่งจึงรีบขานรับและพุ่งเข้าไปปลดมือ
ของเจียงฮู่ยออกจากเสื้อของเจียงลั่วอวี่ก่อนจะลาก
นางออกไปด้านนอก เพียงครู่เดียวก็ไม่เห็นแม้แต่เงา

เจียงลั่วอวี่มองดูภาพที่เพิ่งเกิดขึ้นต่อหน้า เขาหันกลับ
มาจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่เข้าทาง รอยยิ้มบางๆ ยังอยู่ประดับ
อยู่ที่มุมปาก สีนํ้าราบเรียบหันไปหาองค์หญิงและ
เจียงสยง

เจียงฮู่ยไม่เพียงแต่ทำน้ำชาหกลี่องค์หญิง แต่ยังทำ
ปัญหาโรคใส่ตัวเองอีกด้วย

ดูสิกลายเป็นเรื่องที่น่าอายเสียจริง ไข่มุกนั้นเป็นแค่ตัว
เบิกโรงแต่ใครจะคิดว่าจะทำให้พ่อลูกไม่ถูกกันขึ้นมา
จริงๆ

เป็นเช่นนี้ก็ดี ถึงแม้เจียงฮ่วยจะถูกกักบริเวณทำให้อดเห็น
นางทุกข์ทรมาน แต่ก็ทำให้เขาได้มีเวลาล่องเหยื่อ ละรือ
เวลาให้เงินซื้อเหยื่อธาตุแท้ออกมา

เพียงจะมาถึงจวนจวินหวังอย่างน้อยก็ต้องมีตัวตนบ้าง
แสรังทำเป็นหนูหนวกตาบอดนานไปก็มีแต่จะถูกรังแก

"อวีเออร์ เมื่อครู้ข้าถูกน้องเจ้าทำเสียจนยาเหนื่อย
แล้ว...เจ้าพาน้องๆ เจ้าไปพักที่ห้องใหญ่ทางสวนตะวันออก

ตกเถอะ ขาดเหลืออะไรก็บอกอาสะไ้เจ้า นางเป็นคน
ละเอียดรอบคอบคงเตรียมทุกอย่างไว้ให้เจ้าแล้วละ"

เล่มที่ 1 บทที่ 30 สวนทางทิศตะวันตก

คำสั่งขององค์หญิงทำเอาเจียงสยงมองนางเงินซื้อด้วย
สายตาที่ทรงอำนาจโดยไม่ต้องเอ่ยวาจา

เงินซื้อเมื่อได้ยินคำสั่งของแม่สามีก็สะดุ้ง เริ่มจากที่ตนเองถูกตำหนิและลูกสาวก็ยังมาถูกกักบริเวณอีก เดิมที่นางจะเสนอให้เจียงลั่วอวีและน้องๆ พักทางอาคารฝั่งตะวันออกแต่ก็ไม่กล้าเอ่ยปาก เพราะถึงพูดไปองค์หญิงก็คงไม่เห็นด้วย

โดยเฉพาะเจียงลั่วอวีที่ยังไว้ทุกข์ แม้ว่าองค์หญิงจะไม่ถือแต่นางกลับถือเรื่องพวกนี้ยิ่งนัก นางพาลคิดไปว่าที่ตนกับลูกเจอเรื่องร้ายๆ ก็เพราะเจียงลั่วอวีนำความอัปมงคลเข้ามาให้พวกนาง ตัวนางก็อยากจะอยู่ให้ห่าง

เหมือนกัน ความคิดที่จะอุปมรดกก็คลายลง นางรีบ
ขานรับคำสั่งองค์หญิง

องค์หญิงเห็นว่าเงินซื้อรับปากโดยไม่มีข้อโต้แย้งก็พลัน
เกิดความสงสัย นางไม่ค่อยเชื่อใจสะใภ้ใหญ่คนนี้สักเท่า
ไหร่ จึงส่งสายตามองไปที่นางมู่ซื่อ

มู่ซื่อสังเกตเห็นว่าแม่สามีมองมาที่ตนก็รีบยืนขึ้นพร้อม
เงินซื้อและเอ่ยว่า "ลูกพร้อมจะช่วยแบ่งเบาภาระพระ
ชายาจะจัดการให้ซื้อจื่อได้พักในสวนตะวันตกเป็นอย่าง
ดีเพคะ"

องค์หญิงเห็นว่านางมีไวยุริบก็แสดงสีหน้าพอใจ ก่อน

จะหันไปทางเจียงลั่ววี่อีกครั้ง

เจียงลั่ววี่ที่เข้าใจสายตาท่านย่ารีบลุกขึ้นยืนคำนับอา
สะไม้ทั้งสองพลงยิ้มและเอ่ยว่า "ขอบพระคุณท่านอา
ทั้งสองขอรับ"

เมื่อจัดแจงเรื่องที่พักรเสร็จองค์หญิงที่รู้สึกเหนื่อยล้าและ
อยากพักผ่อนก็ยกมือขึ้นเป็นการบอกให้ทุกคนออกไปได้
เจียงสยงเป็นคนแรกที่ลุกขึ้นคำนับ เขามองไปยังเจียง
ลั่ววี่ที่แสดงอาการนอนนุ่มแล้วหันหลังเดินออกไป
จากนั้นทุกคนก็ค่อยๆ เดินตามออกจากห้องโถงไป

เจียงสยงเดินจากไปแล้ว เจินซือจึงฝืนยิ้มและเตรียมจะ
พูดอะไรกับเจียงลั่ววี่ แต่เขาก็เงยหน้าขึ้นมาและพูด

ด้วยสีหน้าจริงจังว่า

"อาสะไก้ อวีเออร์รู้ว่าเมื่อครูไม่ใช้ความผิดของน้อง
หญิง ตอนนี้น้องหญิงคงกำลังเศร้าโศก อาสะไก้คงจะ
เป็นห่วงมาก เอาแบบนี้ก็แล้วกันให้อามูซื่อพาอวีเออร์ไป
ที่พักแทนก็ได้ ท่านจะได้ไปดูน้องหญิง อย่าให้นาง
เสียใจไปกว่านี้เลย"

นับแต่นั้นนางเห็นลูกสาวถูกลากตัวออกไปในใจก็มีแต่
ความกังวล อยากจะรีบพาเจียงลั่วอวีไปส่งให้ถึงที่ จาก
นั้นนางจะได้ไปดูลูก จะได้สั่งสอนพวกที่ทำรุนแรงกับลูก
สาวของนางและได้ปลอบใจลูกสาว รอคำนองค์หญิงหาย
โกรธค่อยพูดคำหวานเอาใจเพื่อที่ลูกสาวนางจะออกมา
ได้อีกครั้ง

ถึงแม้ว่านางจะถูกประมุขทั้งสองตำหนิและถูกมองจาก
บ่าวไพร่ แต่อำนาจก็ยังคงอยู่ในมือนาง นางยังคงเป็น
นายหญิงแห่งจวนฮ่องนี่ แน่หนอนว่านางต้องไม่ยอมให้
ลูกสาวของตนถูกรังแกเป็นแน่

เงินซื้อคิดเช่นนั้น และยังคิดอีกว่าจะทำอย่างไรต่อไป
เมื่อได้ยินเสียงลั่วอวิ๊กล่าวเช่นนั้นด้วยหน้าตาจริงจัง นาง
ก็คิดว่าเขาจริงใจ สีหน้านางจึงดีขึ้น

"เจ้ามีน้ำใจจริงๆ แต่ว่าท่านฮ่องกับท่านแม่สั่งลงมา
แล้วอา ก็จำต้องพาเจ้าไปส่งให้ถึงที่ แล้วค่อยไปหาน้อง
เจ้า"

ติดตามต่อในเล่มที่2